

FAITHFUL MEN · ISANG AKLATAN NG MGA KLASIKONG
KRISTIYANO

Mga Pag- aaral sa Mateo

Mga Tala ng Sermon Tungkol sa Ebanghelyo ng Hari

Studies in Matthew

Daniel C. Snaddon

Isinalin sa Tagalog mula sa orihinal na Ingles

Faithful Men

PlymouthBrethren.org · KEE Philippine Missions

Orihinal na pamagat sa Ingles: *Studies in Matthew*, ni Daniel C. Snaddon.

Salin sa Tagalog, 2026. Ang mga sipi mula sa Kasulatan ay isinalin mula sa edisyong Ingles ng aklat na ito; ang mga talata ay maaaring basahin sa Ang Dating Biblia.

Faithful Men, mula sa PlymouthBrethren.org at KEE Philippine Missions. Libreng basahin at ibahagi; huwag ipagbili.

“Ang mga bagay na iyong narinig sa akin sa harap ng maraming saksi, ay ipagkatiwala mo sa mga taong tapat, na makapagtuturo naman sa iba.” (2 Timoteo 2:2)

Panimula sa Ebanghelyo ni Mateo

Ang apat na Ebanghelyo ay hindi kasaysayan ng buhay ni Cristo, at hindi rin talambuhay. Sa halip, ang mga ito ay mga larawan ng persona at gawain ng Tagapagligtas ng sanlibutan. Bilang mga larawan, ipinakikita nila ang apat na magkakaibang anyo ng iisang natatanging Persona.

Ipinakikita Siya ni Mateo bilang Hari - ni Marcos bilang Lingkod - ni Lucas bilang Tao - ni Juan bilang Diyos. Ang pangitain ni Ezekiel.

Sa ganitong apat na panig na pagtingin, nakatuon ang mga Ebanghelyo sa tatlong bahagi ng ministeryo ni Cristo bilang Propeta - Saserdote at Hari.

Bilang Propeta, hindi Siya nagsalita para sa Diyos gaya ng ibang mga propeta. Ang Diyos mismo ang nagsalita sa pamamagitan Niya bilang Anak.

Ang propeta sa Lumang Tipan ay tinig para sa Diyos. Pero si Cristo, palibhasa'y Diyos, ay tinig ng Diyos mismo.

Bilang Saserdote, si Cristo ay naging kapwa Handog at Naghahandog. Namatay Siya sa krus para iligtas ang mga makasalanan, at dahil sa Kanyang muling pagkabuhay ay nabubuhay Siya magpakailanman para mamagitan para sa kanila.

Bilang Hari, tinanggihan Siya sa Kanyang unang pagdating, pero sa Kanyang ikalawang pagdating ay maghahari Siya sa trono ni David at ang Kanyang kaharian ay walang katapusan. Sa Mateo lamang nagsalita si Cristo tungkol sa

- ang trono ng Kanyang kaluwalhatian Mateo 19:28; 25:31.

- ang banal na lungsod Mateo 4:5.
- lungsod ng dakilang Hari Mateo 5:35.

Ang mga salita ni Cristo sa apat na Ebanghelyo.

- Sa Mateo, may 644 na talata ng mga salita ni Cristo.
- Sa Marcos 285
- Sa Lucas 586
- Sa Juan 419.

Isa pang kawili-wiling punto:

- Ang Mateo ay isinulat para sa Judio
- Ang Marcos para sa Romano
- Ang Lucas para sa Griego
- Ang Juan para sa Iglesya

Mukhang isa sa mga layunin ng Ebanghelyo ni Mateo ay maging tulay sa pagitan ng Luma at Bagong Tipan.

Sumulat siya para ipakita na ang ipinangakong Mesiya ng Lumang Tipan ay si Jesu-Cristo ng Bagong Tipan.

Kaya naman, ipinakikita ng Ebanghelyo ni Mateo ang maharlikang talaan ng lahi ni Cristo.

Ang Kanyang angkan ay sinundan pabalik hanggang kay Haring David. Kabanata 1.

Ang maagang pagkilala ng mga pantas na Siya nga ang Hari ng mga Judio ay bagay na bagay sa paglalarawan ni Mateo. Kabanata 2.

Ang isang hari ay dapat matatag ang pagkatao. Ang Kanyang lakas ay nakita sa pagtalo Niya kay Satanas. Kabanata 4.

Ang isang hari ay dapat may kaharian - natatangi, ang "kaharian ng langit" ay nabanggit nang 30 beses. Ang salitang "kaharian" ay ginamit nang mahigit 50 beses.

Ang katagang "kaharian ng langit" ay sa Mateo lamang ginamit.

Ang isang kaharian ay dapat may mga batas. Mga Kabanata 5-7.

Ang Sermon sa Bundok, na naglalahad ng mga moral na prinsipyo o batas, ay mas mahaba ang pagkakasulat sa Mateo kaysa sa ibang mga Ebanghelyo.

Ang isang hari ay dapat may kapangyarihang ipatupad ang Kanyang mga batas. Mga Kabanata 8-10.

Patuloy na inilalahad ni Mateo ang mga sinabi ni Cristo at ipinakikita sa pamamagitan ng mga himalang ginawa Niya (kapangyarihan sa sakit - mga demonyo - kamatayan - mga elemento ng kalikasan) na nasa Kanya ang kapangyarihan at ang mga katibayang iniuukol sa Mesiya ng Lumang Tipan. Mateo 11:28 "Magsiparito kayo sa Akin" atbp.

Pagdating natin sa Kabanata 12, buo na ang tahimik na pagtanggì ng mga Judio sa Panginoon.

Sa Kabanata 13, sa anyo ng mga talinghaga, inilarawan ng Panginoon ang mga mangyayari sa panahon sa pagitan ng Kanyang dalawang pagdating. Ang bagong anyo na tatanggapin ng kaharian.

Mula sa Kabanata 14, lalong tumitindi ang pagsalungat.

Pinugutan ng ulo si Juan Bautista.

Hayagan at buong tapang na tinuligsa ng Panginoon ang kawalan ng pananampalataya at pagkukunwari ng mga Judio.

Mateo 15:7-8. "Iginagalang Ako ng inyong bibig. Ang puso ay malayo sa Akin."

Habang lumalala ang pagsalungat, ipinahayag ng Panginoon ang Kanyang kamatayan. Mateo 16:21.

Sa puntong ito, may bagong patunay na dumating mula sa Diyos sa langit kung sino talaga si Jesus. Mateo 16:16. "Ikaw ang Cristo" atbp.

Pagkatapos, habang nawawala ang bawat pag-asa na maitatag ang kaharian sa panahong iyon, binigyan sina Pedro, Santiago at Juan ng kapahayagan kung sino talaga si Jesus, at kasabay nito ay binigyan sila ng patikim ng darating na maluwalhating kaharian. Mateo 17:1-8. Ang Pagbabagong-anyo.

Habang nagpapatuloy si Jesus patungong Jerusalem, muli Niyang inihula ang Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay. Mateo 20:17-19.

Sa Kabanata 21, hayagan Niyang iniharap ang Kanyang sarili bilang Hari.

Masaya Siyang tinanggap ng karaniwang mga tao pero lubusang tinanggihan ng mga pinunong panrelihiyon. "Hosanna sa Anak ni David. Pinagpala Siya na pumaparito sa pangalan ng Panginoon. Hosanna sa kataas-taasan."

Sa Kabanata 22, tinuligsa ng ating Panginoon ang mga Herodiano, ang mga Saduceo, ang mga eskriba at mga Fariseo.

Sa sumunod na kabanata, lubusang tinalikuran ni Jesus ang bansa.

Nagpahayag Siya ng pitong kaawa-awa sa mapagkunwaring mga Fariseo.

Iniyakan Niya ang Jerusalem - at sinabing ang kanilang bahay ay iniwan na ng Diyos.

Dahil dito, sa Mga Kabanata 24 at 25, isinama ng ating Panginoon ang Kanyang mga alagad sa isang tabi at sa tinatawag na pangaral sa Bundok ng mga Olibo ay ipinakita Niya sa kanila ang mga mangyayari sa pagitan ng dalawang pagdating, lalo na ang malaking kapighatian, bago ang Kanyang ikalawang pagdating sa lupa.

Ang Mga Kabanata 26-27 ay naglalarawan ng pagdakip, paglilitis at kamatayan ng Hari.

Ipinaaalala sa atin ni Mateo na ang paratang laban sa Kanya ay, "Ito'y si Jesus, ang hari ng mga Judio."

Namatay ang Hari "Nang Siya'y sumigaw nang malakas na tinig, ibinigay Niya ang Kanyang espiritu." Ang kamatayan ng Hari.

Kabanata 28. Ang muling pagkabuhay ng Hari, talata 2:
"Bumaba ang isang anghel - lindol - iginulong niya ang bato - naupo roon."

Sa wakas, ang utos ng Hari: "Gawin ninyong mga alagad ang lahat ng bansa." "Bautismuhan ang mga sumasampalataya."
"Turuan sila ng buong katotohanan."

Ang kapangyarihan ng Hari: "Ibinigay sa Akin ang lahat ng kapamahalaan sa langit at sa lupa."

Ang palaging pananatili ng Hari: "Narito, Ako'y kasama ninyo palagi, hanggang sa katapusan ng panahon. Amen."

Mateo 1: Ang Talaan ng Lahi ng Hari

Ang Mateo ang Ebanghelyo ng Hari. Pangunahing sumulat siya sa mga Judio para ipakita na si Jesus na taga-Nazaret ng Bagong Tipan ang Mesiyas na inihula sa Lumang Tipan.

Ang isang hari ay dapat kayang patunayan ang kanyang maharlikang angkan. Sinimulan ni Mateo ang Bagong Tipan sa pagpapakita ng talaan ng lahi o puno ng pamilya ni Jesus na Cristo. Basahin ang Talata 1.

Sinundan niya ang legal na lahi ni Jesus bilang Hari ng Israel. Pagkatapos, natatangi kay Mateo, sinundan niya ang maharlikang linya mula kay David, sa pamamagitan ng anak niyang si Solomon. Sa paggawa nito, pinatunayan niya nang walang pag-aalinlangan ang karapatan ni Cristo na maging Hari.

Kawili-wili, may pahayag sa Genesis 5:1 na kahawig ng sinasabi sa talata 1: "Ito ang aklat ng mga lahi ni Adan."

Ang dalawang pahayag na ito ay naglalarawan ng dalawang dakilang tema ng Kasulatan. Ang Lumang Tipan ay nakatuon sa ulat tungkol kay Adan at sa kanyang mga inapo. Ang Bagong Tipan ay nagbibigay ng kasaysayan ni Cristo, ang Anak ng Diyos, at ng Kanyang tinubos na pamilya.

Sa kabuuan, ipinakikita ni Mateo si Jesu-Cristo bilang Anak ni David - Anak ni Abraham - ang tunay na Hari ng mga Judio. Ipinakikita rin niya Siya bilang Jesus - si Jehova na Tagapagligtas.

Sa puntong ito, pansinin natin ang talata 16. Kung babasahin natin ito nang pahapyaw, baka akalain nating ang salitang "na siyang" ay tumutukoy kina Jose at Maria, at na si Jesus ay

ipinanganak nina Jose at Maria. Napakaingat ng Espiritu na bantayan tayo laban sa ganyang konklusyon. Ang salitang "whom" (na kay) ay isahan at pambabae ang kasarian. Purihin ang Diyos, si Jesus ay ipinanganak ni Maria, pero hindi ni Jose.

Ang ikalawang bahagi ng kabanata ay naglalaman ng kuwento ng mahimalang paglilihi at pagsilang ng Hari.

Talata 18: "Ganito ang pagkapanganak kay Cristo." Pansinin kung gaano kaiba ang pagsilang ni Jesus kaysa sa iba pang nabanggit. Ang Kanyang pagsilang ay walang kinalaman ang isang taong ama.

Si Maria ay nakatakdang ikasal o ipinagkasundo kay Jose. Mas matibay ito kaysa sa pakikipagtipan ngayon.

Ang lalaking nakipagkasundo sa isang dalaga ay legal na niyang asawa. Kaya si Maria ay legal na asawa ni Jose.

Sa panahong iyon ng pagkakasundo, ang birheng si Maria ay nagdalang-tao, sa pamamagitan ng himala ng Espiritu Santo. Nang malaman ni Jose na nagdadalang-tao si Maria, labis siyang nabagabag. Inisip niya kung naging di-tapat sa kanya ang kanyang legal na asawa.

Inisip naman ng mga tao kung imoral ba si Jose. Kahihyan - paghihiwalay - kamatayan ang nakaamba.

Talata 19: Palibhasa'y mabait na lalaki, at mahal niya si Maria, nagpasya siyang hiwalayan siya nang palihim.

Talata 20: Habang pinag-iisipan niya ang gagawin, nagpakita sa kanya ang isang anghel. Hinimok siya nito na tanggapin si Maria bilang asawa. Pagkatapos ay ipinaliwanag nito ang mahimalang paglilihi sa pamamagitan ng Espiritu Santo.

Talata 21: Ibinunyag din ng anghel ang kasarian, pangalan at misyon ng sanggol na hindi pa naisisilang. Tatawagin Siyang "Jesus" - sapagkat "ililigtas Niya ang Kanyang bayan" atbp.

Talata 23: Binanggit din na ang pangalan Niya ay magiging "Emmanuel," na ang ibig sabihin ay "sumasa atin ang Diyos." Ang walang kapantay na batang ito - ipinanganak ng isang taong ina - ay ang walang hanggang Diyos na nananahan kasama ng sangkatauhan.

Talata 24: Nagising si Jose mula sa pagkakatulog - iniwan niya ang balak na hiwalayan si Maria. Tinanggap niya ang kanyang asawa, gaya ng iniutos ng anghel, at hindi niya ito sinipingan hanggang sa maipanganak si Jesus. Pagkatapos ay namuhay sila bilang mag-asawa. Nagkaroon pa si Maria ng ibang mga anak. Tingnan ang Mateo 12:46; 13:55. Mga Gawa 1:13-14.

Ganito ipinanganak ang Mesiyas na Hari. Napuno ang kalangitan ng kaluwalhatian ng Diyos. Abala ang mga anghel sa pag-awit ng papuri sa Diyos. Hindi pa kailanman nagkaroon ng ganoong kasiglang gawain ng mga anghel.

Ang Walang Hanggan ay pumasok sa panahon. Ang walang hanggang Diyos ay naging Sanggol sa panahon.

Ang Ama ng walang hanggan ay naging Sanggol ng Bethlehem.

Ang Makapangyarihan sa lahat ay naging isang munting sanggol.

Ang Panginoon ng kaluwalhatian ay nagtakip ng kaluwalhati iyon sa isang katawang-tao.

Natatangi, sa Kanya nananahan sa katawan ang buong kapuspusan ng pagka-Diyos.

Ang Sermon sa Bundok sa Balangkas

(Mateo 5-7)

Ang siyam na "mapapalad" na tinatawag na mga Pagpapala.

Pagkatapos ang mga "Paghahambing" Asin at Ilaw.

Pamumuhay nang payapa kasama ng ating mga kapatid.

Kalinisan ng isip at buhay.

Pag-ibig sa ating mga kaaway.

Pakitang-tao at mapagkunwaring kabanalan sa relihiyon.

Matibay at mabuting buhay-panalangin (dalawang beses).

Ang ating kayamanan ay dapat nasa langit.

Lubos na pagdepende sa Diyos para sa lahat ng ating pangangailangan.

Ang Diyos ay dapat una sa ating buhay.

Hindi dapat magkaroon ng di-makatarungang pamimintas.

Dapat nating gawin sa iba ang gusto nating gawin nila sa atin.

Dapat tayong pumasok at lumakad sa makitid na daan, na patungo sa masaganang buhay.

Dapat nating subukin at tanggihan ang mga bulaang guro.

Dapat nating tanggapin ang hira ng pagsunod kay Cristo at sundin Siya sa lahat ng oras.

Mga Pag-aaral sa Sermon sa Bundok (Mateo 5–7)

Hindi nagkataon lamang na ang sermong ito ni Jesus ay inilagay malapit sa simula ng Bagong Tipan. Ang puwesto nito ay nagpapakita ng kahalagahan nito. Naglalaman ito ng malawak na paglalahad ng mga prinsipyo tungkol sa kahariang ipinahayag ng Panginoong Jesus. Ang mensaheng ipinahayag Niya ay hindi kailanman sinadyang maging paglalahad ng Ebanghelyo, o ng plano ng kaligtasan.

Halimbawa ng taong naghihingalo.

Ito ay para sa Kanyang mga alagad, Mateo 5:1 at para sa "mga tao" Mateo 7:28.

Ang mga turo tungkol sa tamang pamumuhay dito ay may kinalaman sa lahat ng kumikilala kay Cristo bilang Hari, noon, ngayon, at sa hinaharap. May tuwirang kinalaman ang mga ito sa mga alagad ng Panginoon. May kinalaman din ang mga ito sa atin sa panahong ito. At sa huli, ang mga ito ang magiging alituntunin ng pamumuhay ng mga tagasunod ni Cristo sa panahon ng kapighatian, at ng Milenyo.

Kung tama ang mga nabanggit na pahayag, ang pag-aaral ng sermong ito ay magbibigay ng kayamanan nito sa mga nagsusuri sa bawat talata, na inaalam ang pangkalahatang kahulugan nito – ang kinalaman nito sa ngayon – at ang kaugnayan nito sa darating na kaharian.

Ang tema ni Mateo ay ang Hari at ang Kanyang Kaharian.

Isipin ang ulat ni Lucas tungkol sa pagsilang ni Cristo. Ilarawan ang ulat ni Mateo.

Ang "Kaharian ng Langit" ay nabanggit nang 32 beses sa Ebanghelyo ni Mateo, at wala nang iba pang lugar sa Bagong Tipan na makikita ito. Doon ay palaging "Kaharian ng Diyos."

Ipinakikita ni Mateo ang pagsilang ng Hari sa Mateo 2. Pagsamba sa Hari.

Sa Kabanata 4, ipinakikita niya ang pagkatao, katapatan, at tagumpay ng Hari.

Sa Kabanata 8, ang kapangyarihan ng Hari. Sakit - mga demonyo - mga elemento ng kalikasan - kamatayan.

Ang isang Hari ay dapat may Kaharian, at mga batas na mamamahala rito.

Ang Mga Kabanata 5-7 ay nagpapakita ng paglalahad ng mga batas na ito.

Ang mahigpit na pagpapakahulugan sa sermong ito ay para ito sa darating na panahon - ang Milenyo. Gayunman, may kinalaman din ito sa kasalukuyang panahon.

Kinilala ng pinakamatatalinong isip na ang bahaging ito ang pinakamataas na turo tungkol sa tamang pamumuhay na naibigay kailanman sa tao. Ang Sermon sa Bundok ay paliwanag ng ating Panginoon tungkol sa kabanalan ng Diyos. Dito inilarawan ng Panginoon ang mga katangian ng isang matuwid na tao. Inilatag Niya ang pundasyon ng isang masayang buhay. Ipinakita Niya kung ano ang tatak ng isang tunay na mananampalataya.

Ngayon ay dumako tayo sa mga Pagpapala mismo.

Sinimulan ng Panginoon ang Kanyang mensahe sa matayog at walang kapantay na siyam na "Mapapalad".

May ipinahihiwatig ang bilang. Binubuo ito ng tatlong ulit na tatlo. Ang tatlo ay bilang ng Pagka-Diyos.

Ang tatlong ulit na tatlo ay nagpapahiwatig na ang kapuspusan ng Pagka-Diyos ay nahahayag dito. Ihambing sa bunga ng Espiritu.

Ang Talata 3 ay nagsisimula sa "Mapapalad".

Ang salita ay nagpapahiwatig ng banal na kagalakan - ganap na kaligayahan - at makalangit na kapayapaan. Ipinahihiwatig din nito ang isang panloob na kasiyahan at kasapatan na hindi nakasalalay sa mga panlabas na kalagayan. Tingnan ang Filipos 4, "Huwag kayong mabalisa sa anumang bagay" atbp. Ang salitang "Mapalad" ay madalas gamitin sa Bagong Tipan para ilarawan ang kalagayan ng mga pinagpapala ng Diyos. Ang Diyos lamang ang karapat-dapat na purihin. Efeso 1-3 Karapat-dapat Siyang tumanggap ng papuri dahil sa Kanyang ganap at di-nagbabagong kabanalan.

Juan 13:17 "Kung nalalaman ninyo ang mga bagay na ito, MAPAPALAD kayo kung inyong gagawin." Ang kaligayahan ay nakasalalay sa pagkaalam ng katotohanan, at sa pagsunod dito.

Juan 20:29 Sinabi ng Panginoon kay Tomas, "Dahil nakita mo Ako, sumampalataya ka; MAPAPALAD ang mga hindi nakakita, gayunma'y sumampalataya." Ang mga tunay na sumasampalataya ay masasayang tao.

Tito 2:13 Na hinihintay ang MAPALAD na pag-asa, at ang maluwalhating pagpapakita ng dakilang Diyos at ating Tagapagligtas na si Jesu-Cristo.

Ang kaligayahang ito ay kaugnay ng kabanalan. Sa Bagong Tipan, ang kaligayahan ay iniuugnay sa kalinisan ng pagkatao. Itinuturing ng Salita ang kasalanan bilang pinagmumulan ng

paghihirap. Itinuturing nito ang kabanalan bilang pinagmumulan ng kapayapaan, kasiyahan at kapanatagan, at ang mga ito ay kasama sa salitang "masaya" o "mapalad."

"Mapapalad ang mga mapagpakumbabang-loob (dukha sa espiritu)."

Ang kalagayang ito ng pagiging "dukha sa espiritu" ay hindi likas na ugali ng tao, kundi bunga ng sinadyang pagpili, at ng mahigpit na disiplina. Ang mga "dukha sa espiritu" ay umaamin sa kanilang kahinaan at kawalan ng magagawa, at umaasa sa di-nauubos na kayamanan ng biyaya ng Diyos. Mga halimbawa: Ang Panginoon Filipos 2; si Pablo 1 Tesalonica 2:4-11.

Tingnan din ang 2 Corinto 10:1. Kaamuan at kahinahunan ni Cristo. Ang mga "dukha sa espiritu" ay makararanas ng mga pagpapala ng kaharian kung saan ang pag-asa sa sarili ay hindi kabutihan, at ang pagmamataas ng sarili ay isang bisyo.

1 Samuel 2:8 Sinabi ni Ana, "Kanyang ibinabangon ang dukha sa espiritu mula sa alabok, at itinataas ang pulubi mula sa tapunan ng dumi, upang paupuin sila kasama ng mga prinsipe, at upang manahin nila ang trono ng kaluwalhatian."

Mateo 18:3-4 "Ang nagpapakumbaba ng kanyang sarili, at nagiging gaya ng isang maliit na bata - ito ang ibig sabihin ng pagiging "dukha sa espiritu" - ay magiging dakila sa Kaharian ng Langit.

Ang kababaang-loob ay pagpapaubos ng sarili. Kailangang may pag-uubos muna bago magkaroon ng pagpupuno. Lahat ng ito ay kabaligtaran ng pagiging agresibo para sa sarili na laganap na laganap sa sanlibutan ngayon. Ang mga dukha sa espiritu ay magkakamit ng ganap na kaligayahan at makararanas ng mga pagpapala ng Kaharian ng Langit.

Tingnan ang Lucas 16 19:22

Ang salitang "pulubi", na dalawang beses nabanggit, ay siya ring salitang ginamit ni Mateo para sa "dukha." Si Lazaro ay isang mananampalataya - wala siyang katayuan sa lipunan - wala siyang mapagkukunan ng tulong mula sa tao. Lubos siyang nakaasa sa awa ng Diyos. Ang resulta! Ang pagiging dukha sa espiritu ay kabaligtaran ng pagiging mapagmataas.

Ang dukha sa espiritu ay ang taong inalisan na ng pinagbabatayan ng pag-asa sa sarili. Ang dukha sa espiritu ay ang pusong nakaluhod. Siya ang taong buong-buong nakaasa sa Diyos.

Nang magsalita ang Panginoon sa Kanyang mga tagapakinig tungkol sa daan para makalapit sa Kanya, nagkuwento Siya sa kanila sa Lucas 18:9-14. Kung paano hindi dapat lumapit sa Kanya: ang paraan ng Fariseo. Pinuri niya ang kanyang sarili dahil sa kung ano siya, "Hindi ako gaya ng ibang mga tao." Mangingikil - di-makatarungan - mangangalunya - ni hindi rin ako gaya ng maniningil ng buwis na ito. Pagkatapos ay pinuri niya ang kanyang sarili dahil sa kanyang mga ginawa. "Dalawang beses akong nag-aayuno sa isang linggo, nagbibigay ako ng ikapu ng lahat ng aking tinatangkilik." Ilarawan ang Fariseong ito.

Ang daan ng paglapit sa Diyos ay ang daang tinahak ng maniningil ng buwis. Tumayo siya sa malayo at nakayuko ang mga matang umamin na siya ay makasalanan at sumigaw mula sa kaibuturan ng kanyang dukhang espiritu, "Diyos ko, mahabag Ka sa akin na isang makasalanan." Diyos ko, tingnan Mo ako gaya ng pagtingin Mo sa Luklukan ng Awa na winisikan ng dugong pantubos. Wala siyang inangking anuman na sarili niya at ipinaubaya niya ang kanyang sarili sa biyaya at awa ng

Diyos. Ito ang taong dukha sa espiritu - umuwi siya sa kanyang bahay na inaring-ganap.

Ang kaligayahan - kagalakan - kapayapaan ay pumuno sa kanyang buhay. Hindi naranasan ng Fariseo ang kagalakang ito.

Basahin sa puntong ito ang Awit 5:17

Ang mga hain sa Diyos ay bagbag na espiritu: ang bagbag at nagsisising puso, O Diyos, ay hindi Mo hahamakin. Hindi Mo hinahangad ang mga hain, ni hindi Mo rin nais ang mga handog na susunugin.

Isaias 66:1,2

Ganito ang sabi ng Panginoon: "Ang langit ay Aking trono, at ang lupa ay Aking tuntungan; Ako ay nananahan sa walang hanggan. "Saan ang bahay na maitatayo ninyo para sa Akin?" "Saan ang lugar na Ako'y makapagpapahinga?" Walang lugar sa lupa na sapat para sa Diyos na manirahan. "Pero ang Diyos ay mananahan kasama ng kapatid na lalaki o babae na may nagsisising puso, at nanginginig sa Aking Salita."

Talata 4: "Mapapalad ang mga nahahapis; sapagkat sila'y aaliwin." Una, may pagdadalamhati na naranasan ng bawat isa sa malao't madali. Ang ganitong pagdadalamhati ay maaaring maging daan ng ating paglago sa biyaya. Hebreo 12:11. Lalo na kung kilala natin ang Diyos ng lahat ng kaaliwan. 2 Corinto 1:3. At pati ang Isa na nagbibigkis sa mga bagbag ang puso.

Hindi ito ang uri ng pagdadalamhating tinutukoy rito. Ito ay pagdadalamhati kasama ng Anak ng tao. Pagtingin sa pamamagitan ng Kanyang mga mata. At pagdama sa pamamagitan ng Kanyang puso. Ito ang pagdadalamhating naranasan ng isang lumalakad sa pakikisama kay Cristo. Sa

ganitong uri ng nahahapis, nangako ang Panginoon na magbibigay ng kaaliwan at magbibigay ng putong na kagandahan kapalit ng abo. "Ang langis ng kagalakan kapalit ng pagluluksa." "Ang balabal ng papuri kapalit ng espiritu ng kabigatan." Isaia 61:3.

Awit 34:18

"Ang Panginoon ay malapit sa mga bagbag ang puso, at aaliwin at ililigtas ang mga may nagsisising espiritu."

Ang pagdadalamhating ito ay pag-iyak dahil sa mga kasalanan ng sanlibutan, dahil sa aking mga kasalanan. Pag-iyak dahil sa nakapangingilabot na kalagayan ng sanlibutan.

Pag-iyak dahil sa pagtanggap ng tao sa Tagapagligtas. Pag-iyak dahil sa kakila-kilabot na kahihinatnan ng tumatanggi kay Cristo. Tingnan ang Jeremias 9:1 "O, kung ang aking ulo ay tubig at ang aking mga mata ay bukal ng mga luha."

Ang mga espirituwal na ama sa gitna natin ay dapat mahinahon, seryoso, at mapagpigil. John Knox - Rachel - General Booth.

Dapat silang may kalungkutan, pero hindi kaawa-awa.

Dapat silang seryoso, pero hindi malamig at mabigat kasama.

Dapat silang matino ang isip, pero hindi nakasimangot.

Dapat silang kagalang-galang, pero hindi nakatataboy.

Kahit seryoso, dapat silang may init ng pagmamahal na humihila sa iba palapit sa kanila. Ang mga luha ni Pedro, Lucas 22. Kaaliwan.

Habang sinisikap nating abutin ng Ebanghelyo ang mga naliligaw, dapat tayong nagdadalamhati sa espiritu. "Ang mga

naghahasik na may luha ay aani na may kagalakan"

"Dapat tayong humayo na umiiyak, na nagdadala ng mahalagang binhi." Awit 126

Iniyakan ni Jesus ang Jerusalem.

Pansinin ang mga luha ng debosyon. Lucas 37:39. Ang babae sa bahay ng Fariseo.

Hindi natin kailanman nababasa na tumawa si Jesus.

"Tumangis si Jesus." Siya ay taong puno ng kalungkutan at kilala ang dalamhati. Kahit "naparito Siya sa sariling Kanya, ang sariling Kanyang bayan ay hindi Siya tinanggap." Ang luha ay hindi tanda ng kahinaan, kundi ng lalim ng damdamin.

Sa Kanyang pagdadalamhati, wala nang higit na inaliw kaysa sa Kanya. May tatlong mensahe mula sa langit.

Inaliw Siya ng isang anghel sa Getsemani.

Ang mga nagdadalamhati kasama ni Cristo, at dahil kay Cristo, ay aaliwin. Kabalintunaan, na ang mga nagdadalamhati, nalulungkot o nahahapis, ay kabilang sa pinakamasasayang tao sa lupa. Nasa kanila ang banal na kagalakan, ganap na kaligayahan, at makalangit na kapayapaan.

Tingnan ang Awit 84:5-7, 10.

Dapat tayong magdalamhati dahil sa sarili nating kasalanan. Kasalanang hindi ipinagtatapat. Isipin ang pagsisisi ni David sa Awit 32. Ang Talata 3-4 ay naglalarawan ng matinding paghihirap na tiniis ni David sa panahong sinusumbatan siya sa kanyang kasalanan. Nanghina siya sa katawan at isip, habang dumidiin sa kanya ang mabigat na kamay ng Diyos. May "pag-ungol" siya. Napakarami ng kanyang pawis kaya natuyuan ang

kanyang katawan. "Selah" - huminto at pag-isipan. Pansinin ngayon sa mga talata 1-2 ang kaligayahan ng taong walang kasalanang hindi ipinagtatapat sa kanyang buhay. "Mapalad ang tao na ang pagsalangsang ay pinatawad, na ang kasalanan ay tinakpan."

Sinabi ni Pablo, "Sa akin ay walang tumitirang mabuting bagay" "sapagkat ang mabuting ibig kong gawin ay hindi ko ginagawa" "Sino ang magliligtas sa akin sa hamak na katawang ito ng kamatayan?" "O abang tao ako" atbp. Ang mga namumuhay na may ganitong saloobin ay mapupuno ng banal na kagalakan, at makararanas ng walang kapantay na kaaliwan ng Diyos.

Talata 5: "Mapapalad ang maaamo sapagkat mamanahin nila ang lupa."

Hinahangaan ng sanlibutan ang agresibo at mapagmataas na tao.

Kabaligtarang-kabaligtaran ito sa Kaharian ni Cristo.

"Maging gaya ng isang maliit na bata." Mateo 18

"Maging isang lingkod." Juan 13. Mapagpakumbaba - lakas ng espiritu - lakas na nasa ilalim ng pagpipigil.

Pansinin ang pagkakaiba ng kaamuan at kahinaan.

Si Moises at si Jesus ay kapwa maaamong tao, pero hindi sila mahina. Si Moises ang pinakamaamong tao sa buong lupa, pero isa siya sa pinakamalakas. Nang sabihin ng mga kaaway ng Panginoon, "Siya'y may demonyo" - maamo Niya itong tiniis. Nang sabihin nila, "Ikaw ay Samaritano" - hindi Niya sila sinagot. "Nang Siya'y alipustain, hindi Siya gumanti ng alipusta; nang Siya'y magdusa, hindi Siya nagbanta." 1 Pedro 2

Ito ang saloobing nagpapasakop sa pakikitungo ng Diyos nang walang paghihimagsik, at sa kalupitan ng tao nang walang paghihiganti.

Isipin ang Panginoon sa Getsemani

Tingnan ang lakas ng Panginoon nang linisin Niya ang templo.

Tingnan ang Kanyang kaamuan nang sabihin Niya, "Hayaan ninyong lumapit sa Akin ang mga bata."

Ang kaamuan ay bahagi ng bunga ng Espiritu. Pag-ibig - kagalakan - kapayapaan - pagtitiis - kagandahang-loob - kabutihan - katapatan - kaamuan - at pagpipigil sa sarili.

Ang salita para sa "kaamuan" sa orihinal ay ang salitang naglalarawan ng isang kabayong lalaki na napaamo na, at natutong tumanggap ng pagpipigil, at tumutugon at sumusunod kahit sa pinakamagaang haplos ng nakasakay sa kanya.

Ganoon din sa isang tao. Kahit likas siyang mainitin ang ulo, pabago-bago ang ugali at magaspang, sa sinadyang pagpili niya sa pamatok ni Cristo at pag-aaral mula sa Kanya, siya ay nagiging maamo at mababa ang loob, Mateo 11:29.

Ang haing pinahahalagahan ng Panginoon, "ay bagbag na espiritu, ang bagbag at nagsisising puso ay tatanggapin Niya." Mga sisidlang nabasag. Ang Diyos ay gumagamit lamang ng mga sisidlang nabasag. Tingnan ang Roma 12:1 - Iharap - at isuko ang inyong katawan.

Kinuha ni Jesus ang tinapay ng batang lalaki - at pinagpiras ito - at pinakain ang napakaraming tao.

Ang sisidlang alabastro ni Maria na may pabango ay binasag - at ang halimuyak nito ay pumuno sa bahay - at sa sanlibutan.

Sinabi ni Jesus, "Ito ang Aking katawan, na nababasag dahil sa inyo."

Nang ito'y mabasag, nagdala ito ng kaligtasan sa sanlibutan.

Ang mga basag na banga ni Gideon. Si Jacob - Pablo - Isaias - Maria - Jeremias.

2 Corinto 4:7

"Taglay namin ang kayamanang ito sa mga sisidlang lupa" - at kapag nabasag ang mga ito - "nakikita ang kadakilaan ng kapangyarihan ng Diyos."

Hinihimok tayo ni Pedro na magkaroon ng maamo at payapang espiritu, na sa paningin ng Diyos ay napakahalaga. 1 Pedro 3:4.

Ang kaamuan ay ang natatanging katangian na matiyagang tumatanggap ng mga insulto, at mga pananakit mula sa iba. Ang taong maamo ay malumanay at mahinahon pagdating sa sarili niyang kapakanan. Hindi naman siya nagtitipid ng pagsisikap para ipagtanggol ang iba. Ang taong ito ay mahal ng Panginoon at tinatamasa ang panloob na kasiyahan - ganap na kaligayahan - banal na kagalakan - at makalangit na kapayapaan.

Hindi minamana ng maaamo ang lupa sa kasalukuyan. Sa halip, ang minamana nila ay ang pang-aabuso ng sanlibutan at ang pagkaagaw sa kanila ng kanilang pag-aari.

May darating na araw na mamahanin nila ang lupa, kapag naghari na si Cristo na Hari sa loob ng isang libong taon ng kapayapaan at kasaganaan.

"Mapapalad ang maaamo."

Ang sanlibutan ay hindi tumitingin gaya ng pagtingin ng Diyos, ni hindi nag-iisip gaya ng pag-iisip ng Diyos. Ang mahalaga sa paningin ng Diyos ay madalas na kasuklam-suklam sa sanlibutan. Wala nang lugar na mas malinaw na makikita ito kaysa sa Mateo 5:5. Ang itinuturing ng Diyos na batayan ng pagpapala ay lubos na hinahamak ng sanlibutan. Itinutumbas ng sanlibutan ang kaamuan sa isang lalaking malambot, mahina, at madaling apihin. Ang pananaw ng Panginoon sa kaamuan ay ibang-iba sa pananaw ng sanlibutan.

Moises

Bilang 12:3: "Ang lalaking si Moises ay napakaamo, higit sa lahat ng tao sa ibabaw ng lupa."

Nang atasan ng Diyos si Moises na ilabas ang mga anak ni Israel mula sa Egipto, pansinin ang kanyang tugon. Exodo 3: "Sino ako?" Lubos na kakulangan.

Exodo 4:10: Hindi ako matatas magsalita - mabagal akong magsalita - at mabagal ang aking dila.

Ito ang kaamuang hinahanap ng Diyos, isang taong walang tiwala sa kanyang sarili.

Habang inaamin ni Moises ang kanyang kakulangan, sinabi sa kanya ng Diyos, "Ano iyang nasa iyong kamay?" Iyon ang tungkod na ginagamit niya habang nagpapastol ng mga tupa. Iyon ay naging "Tungkod ng Diyos."

Hindi iniuugnay ng Diyos ang kaamuan sa kahinaan, kundi sa walang takot na katapangan. Pansinin ang pagbalik ni Moises kay Faraon, ang pinakamakapangyarihang hari sa sanlibutan, hindi para makiusap kundi para mag-utos, "Payaunin mo ang Aking bayan" Exodo 5:1.

Ilarawan din ang kanyang pagbaba mula sa bundok - ang pangyayari tungkol sa gintong guya.

Ipinakita ng Panginoon ang Kanyang kaamuan sa Getsemani.

Habang inaasahan Niya ang pagiging kasalanan at ang pagkahiwalay sa Diyos, ang Kanyang pawis ay naging tulad ng malalaking patak ng dugo. Sinabi Niya sa Ama, "Huwag ang Aking kalooban kundi ang Iyo ang mangyari." "Narito Ako upang gawin ang Iyong kalooban, O Diyos." Ang kahinahunan at kaamuang ito ni Cristo ay hindi pagkamahiyain, ni karuwagan, kundi lubos na pagdepende sa Ama.

Ang mga tanda ng isang taong maamo ay:

(1) Kinikilala niya ang itinatag na awtoridad, at nagpapasakop dito, 1 Pedro 2

(2) Nagpapasakop siya sa awtoridad ng amo, 1 Pedro 2:18,19

(3) Nagpapasakop siya sa awtoridad sa tahanan, 1 Pedro 3:1

(4) Nagpapasakop siya sa awtoridad ng makadiyos na matatanda, 1 Pedro 5:5

"Masasaya ang maaamo; sapagkat mamana hinila ang lupa."

Santiago 5

"Ang nagpapanumbalik sa isang tao mula sa kamalian ng kanyang lakad ay nagtatakip ng napakaraming kasalanan."

Kawikaan 12:20

"Sa mga tagapayo ng kapayapaan ay may kagalakan."

Ang likas na ginagawa ng tao ay manood lang ng away mula sa gilid. Minsan pa nga ay natutuwa sa kalagayan ng mga nag-aaway.

Ang paraan ng Diyos para sa espirituwal na tao ay kumilos nang positibo para matigil ang alitan, at maibalik ang kapayapaan.

Ang alitan at pagkakabaha-bahagi ay mga gawa ng laman.
Galacia 5:19

Ang paghahasik ng away sa gitna ng magkakapatid ay isa sa mga bagay na kinapopootan ng Diyos. Kawikaan 6:14.

Ang mga nanggugulo ay daranas ng nakatatakot na kawalan sa Hukuman.

Ang mga tagapamayapa ay gagantimpalaan.

Ang Kasulatan ay nag-uutos sa atin na:

"Sundin ang mga bagay na nagdudulot ng kapayapaan." Roma 14:19.

"Sundin ang kapayapaan sa lahat ng tao." 2 Timoteo 2:22.

"Hangga't maaari, hangga't nasa inyo, mamuhay kayong payapa sa lahat ng tao." Roma 12:18.

"Sinisikap na ingatan ang pagkakaisa ng Espiritu sa bigkis ng kapayapaan." Efeso 4:3.

Ang mga gumagawa nito ay tatawaging "mga anak ng Diyos."

Hindi ito ang paraan kung paano tayo nagiging mga anak ng Diyos.

Mangyayari lamang iyon sa pagtanggap kay Cristo bilang Tagapagligtas.

Habang ginagawa ng mga tagapamayapa ang kanilang gawain ng pagpapayapa - kumikilos sila gaya ng mga anak ng Diyos at ipinakikita nilang sila nga ay mga anak ng Diyos.

Dahil sa ganitong pag-uugali, buong pagmamalaking kikilalanin sila ng Diyos bilang Kanyang mga anak, na may taglay na pagkakahawig sa pamilya.

Talata 10: "Mapapalad ang mga pinag-uusig dahil sa katuwiran: sapagkat sa kanila ang kaharian ng langit."

Pakipansin na hindi ito pagdurusa dahil sa sariling kasalanan. Ito ay pagdurusa dahil sa katuwiran at kasama rito ang pagdurusa dahil sa katotohanan. Ito ang mga mananampalatayang nagdurusa dahil sa paggawa ng tama dahil sa kanilang bagong buhay kay Cristo. Nagdurusa sila dahil sa kanilang katapatan.

Mga halimbawa nito--

Gus De Renzo - Bill Threlkold - mga taga-Bermuda - Jay.

Samuel Rutherford.

Ang ganitong di-natitinag na katapatan ay humahatol sa masasama at naglalabas ng kanilang makamandag na pagkapoot.

Ang Hebreo 11 ay halimbawa nito.

Dahil sa kanilang pananampalataya sa Diyos, at sa kanilang matuwid na buhay, marami sa mga banal sa Lumang Tipan ang pinag-usig nang lampas sa kayang tiisin ng tao. Jeremias Kinabukasan ng mga kapulungan.

Pinahirapan sila - nilibak at hinagupit - ibinilanggo - binato - at nilagari - pinatay sa tabak - naglibot na nakadamit ng balat ng tupa at balat ng kambing - naghikahos - pinighati at pinahirapan.

Naglibot sila sa mga disyerto - sa mga bundok - sa mga lungga at mga yungib. Itinuring sila ng sanlibutan na pinakamasasamang kriminal, at pinatay sila sa nakapangingilabot na mga paraan.

May iba pa sa maluwalhating pangkat na iyon na nagtiis ng poot ng mga tao, at nagtagumpay laban sa kanila sa pangalan at kapangyarihan ng Diyos.

Kabilang sa mga nagtagumpay ang mga "pumatay ng bangis ng apoy, at nagtikom ng bibig ng mga leon."

Dahil sa pagtanggi nilang sumamba sa gintong larawan, at sa pagsunod sa utos ng Banal na Kasulatan, ang tatlong kabataang Hebreo ay itinaas sa hurno, na pinainit nang pitong ulit kaysa karaniwan.

Kahit nakagapos sila, at nakademit pa, ang tanging nasunog ay ang mga lubid na gumagapos sa kanila.

Sa gitna ng kanilang pagsubok, sila ay pinagpalang lubos - napuno sila ng banal na kagalakan - ganap na kaligayahan at makalangit na kapayapaan, sapagkat inalalayan at iniligtas sila ng Anak ng Diyos.

Bukod dito, dahil sa kanilang katapatan sa Diyos, sila ay itinaas ng Hari. Tingnan ang Isaias 43:2. Ang dalawa sa daan patungong Emmaus: "Si Jesus mismo ay lumapit."

Si Daniel ay pinalaya at ang mga nagparatang sa kanya ay kinain ng mga leon.

Dahil sa kanyang katapatan sa Diyos - itinaas siya ng Diyos.

Siya ang sumunod sa kapangyarihan sa hari mismo.

Talata 11: "Mapapalad kayo kapag kayo'y inalipusta ng mga tao, at pinag-usig, at pinagsalitaan ng lahat ng uri ng masama laban sa inyo nang walang katotohanan, dahil sa Akin."

Ang huling Pagpapalang ito ay parang pag-uulit ng nauna. Pero may pagkakaiba. Sa naunang talata, pag-uusig iyon dahil sa katuwiran. Sa talatang ito, pag-uusig ito dahil kay Cristo. Alam ng Panginoon na pag-uusigin ang Kanyang mga alagad dahil sa kanilang pakikisama sa Kanya. Aalipustain sila, paninirangpuri, dahil sa kanilang katapatan sa Kanya.

Pinatunayan ito ng kasaysayan.

"Kayo'y magiging mga saksi Ko" - Limang martir sa Ecuador.

Mula sa pasimula ng Iglesia, ginigipit, pinag-uusig, ibinibilanggo, at pinapatay ng sanlibutan ang mga kaanib ng maliit na kawan.

Napakatindi ng pagdurusa ni Pablo sa buong buhay niya, at iniwan siya ng karamihan sa kanyang mga kapatid sa kanyang mga huling araw.

2 Timoteo 4:16,17.

"Iniwan siya ng lahat." Sa kabila nito, nagpatotoo siya na "ang Panginoon ay tumayo sa tabi ko, at pinalakas ako."

"Nakipaglaban ako ng mabuting pakikipaglaban" atbp. Higit kaysa anumang ibang panahon, naranasan niya ang banal na kagalakan - ganap na kaligayahan - at makalangit na kapayapaan.

Bawat isa sa mga apostol ay nakaranas ng mabigat na kamay ng pag-uusig at pagkamartir.

Sinasabi ng kasaysayan na si Mateo ay pinatay sa tabak.

Si Santiago ay pinugutan ng ulo.

Si Santiago na nakababata ay inihulog mula sa taluktok ng templo, at pagkatapos ay binugbog hanggang mamatay.

Si Felipe ay ibinitin sa isang haligi sa Hieropolis.

Si Bartolome ay binalatan nang buhay.

Sina Andres at Zelotes ay ipinako sa krus.

Si Tomas ay tinuhog ng sibat.

Si Tadeo ay pinatay sa pamamagitan ng mga palaso.

Si Pedro ay ipinako sa krus nang patiwariik.

Si Juan ay ipinatapon sa malungkot na pulo ng Patmos.

Si Esteban ay isa pang halimbawa ng pinag-usig dahil kay Cristo.

Si Santiago na kapatid ng Panginoon ay sumulat sa mga dayuhang nangalat sa iba't ibang lugar, dahil sa pag-uusig.

Ang unang iglesya ay pinag-usig din.

"Ang mga namumuhay nang makadiyos ay daranas ng pag-uusig."

Talata 12

Ang magdusa dahil kay Cristo ay isang pribilehiyo na dapat magdulot ng kagalakan at kasayahan. Malaking gantimpala ang naghihintay sa mga nagiging kasama ng mga propeta sa pag-uusig. Ang mga makadiyos na taong ito ay tumayong matatag para sa Diyos, sa kabila ng pinakamatinding pagdurusa. Lahat ng tumutulad sa kanilang katapatan at tapang para kay Cristo ay makikibahagi sa kanilang darating na pagkaparangal. Kung tayo'y magtitiis, maghahari tayong kasama Niya.

Sa mga Pagpapala, makikita natin ang buong larawan ng huwarang mamamayan ng kaharian ni Cristo.

Pansinin ang diin sa "katuwiran" sa talata 6.

Sa "kapayapaan" sa talata 9.

Sa "kagalakan" sa T. 12.

Ihambing ito sa Roma 14:17.

Ang kaharian ng Diyos ay hindi pagkain o inumin, kundi katuwiran, kapayapaan, at kagalakan sa Espiritu Santo.

Ang ating saloobin sa mga umuusig sa atin. Kab. 5:44.

Talinghaga ng dalawang tagapagtayo. Kab. 7:24, 27.

2 Corinto 4:17

"Sapagkat ang aming magaang kapighatian, na sandali lamang, ay gumagawa para sa amin ng lalong higit at walang hanggang bigat ng kaluwalhatian."

Ilang Kaisipan Tungkol sa Mateo 6:25-34

Ang mga kabanata 5-7 ay nagbibigay sa atin ng mga batas ng Kaharian.

Una sa lahat, ang mga ito ay para sana mamahala sa kahariang maaari sanang itinatag ni Cristo.

Gagamitin pa rin ang mga ito sa darating na kaharian.

Ito ang mahigpit na pagpapakahulugan sa mga kabanatang ito.

Gayunman, ang mga katotohanan dito ay maisasabuhay natin ngayon.

Ang Kab. 6 ay tumatalakay sa ilang mahahalagang bahagi ng ating buhay.

Ang T. 1-4 ay tungkol sa ating pagbibigay.

Ang T. 5-15 ay tungkol sa ating pananalangin.

Ang T. 16-18 ay tungkol sa ating pag-aayuno.

Ang T. 19-24 ay tungkol sa paggamit natin ng kayamanan.

May mga taong inuubos ang kanilang buhay, at sinisira ang kanilang kaluluwa, sa paghahangad ng kayamanan.

May ilang mananampalataya na, gaya ni Esau, ay nawalan ng kanilang espirituwal na mana, at ng pagpapala ng Diyos, dahil sa pag-ibig nila sa kayamanan.

Hindi masama ang magkaroon ng mga bagay, pero napakasama kapag ang mga bagay na ang umaangkin sa atin. Banggitin ang Colosas 3 1:1

Ang mga paalala mula sa talatang 25 pataas ay hindi lang para sa mayayaman, kundi kasama rin ang mahihirap.

Ang kasalanang binabanggit dito ay hindi lang sa mga makasanlibutang bagay-laganap din ito sa mga mananampalataya.

Ang kasalanan ng pag-aalala. Huwag kayong mabalisa-huwag kayong mag-alala-huwag kayong mangamba.

Ang pag-aalala ay pagtanggì sa pag-ibig ng Diyos dahil para bang sinasabi nating wala Siyang pakialam sa atin.

Pagtanggì ito sa karunungan ng Diyos dahil para bang sinasabi nating hindi Niya alam ang Kanyang ginagawa.

Pagtanggì ito sa kapangyarihan ng Diyos dahil para bang sinasabi nating hindi Niya kayang tustusan tayo.

(1) Ang mga talata 25-26 ay dapat magpatahimik sa banal na nag-aalala.

Huwag mag-alala sa pagkain, inumin o damit.

Pinakakain ng Diyos ang mga ibon, at mas mahalaga tayo kaysa sa kanila.

Isang mahalagang obserbasyon.

Bago mabusog ang mga ibon, kailangan muna nilang lumibot, kumahig at maghanap ng pagkain.

Sa madaling salita, kailangan nilang magtrabaho para sa kanilang sarili at pamilya.

Ganoon din tayong mga tao-kailangan nating magtrabaho-sabi ng Kasulatan, "Kung ayaw magtrabaho ng isang tao, huwag din siyang kumain." 2 Tesalonica 3:10.

(2) Kawili-wili ang T. 27.

Ang paalala rito ay hindi lang paglapastangan sa Diyos ang mag-alala tungkol sa hinaharap, wala rin itong katuwiran at walang saysay.

Walang sinuman na sa pag-aalala ay makapagdaragdag ng 18 pulgada sa kanyang taas.

Sa ibang salin ay ganito: makapagdaragdag ng isang siko sa haba ng kanyang buhay.

Ibig sabihin, ang taong naghihingalo ay hindi makapagdaragdag ng labingwalong minuto sa kanyang buhay sa pamamagitan ng pag-aalala tungkol dito.

Ganito ang puna ni Lucas dito: "Kung hindi nga ninyo kaya ang ganoon kaliit na bagay, bakit kayo nag-aalala sa iba pa?" Lucas 12:25-26

(3) Sa mga talata 28-30, pinasok ng Panginoon ang usapin ng pananamit.

Sabi Niya, "Bakit kayo nag-aalala tungkol sa damit?"

Masdan ninyo ang mga liryo, atbp.

Ipinapasok nila ang kanilang maliliit na ugat at galamay sa lupa, at kinukuha ng Diyos ang sustansyang naiipon nila at ginagawa itong isang bagay na napakaganda.

Si Solomon sa kanyang maharlikang kasuotan ay hindi kasingganda ng isang liryo.

"Kung dinaramtan ng Diyos nang ganito ang mga bulaklak, hindi ba lalo pa Niya kayong daramtan?"

"Kayong maliliit ang pananampalataya." "Huwag kang maging walang pananampalataya kundi sumampalataya

ka."

(4) Kaya huwag kayong mabalisa—huwag kayong mag-alala tungkol sa hinaharap. T. 31-32.

Ibibigay ng Diyos ang lahat ng inyong pangangailangan-pagkain, inumin at damit.

Banggitin ang Filipos 4:6,7 pati ang T. 19—Awit 23.

Huwag kayong tumulad sa mga Hentil na kung minsan ay sinisira ang kanilang buhay sa paghahanap ng seguridad dito sa lupa.

Tandaan na kung gagawin natin ang ating bahagi, gagawin din ng Diyos ang Kanya.

Sa talatang 33, gumawa ang Panginoon ng isang mahalagang tipan sa Kanyang mga tagasunod.

"Kung hahanapin muna ninyo ang kaharian ng Diyos at ang Kanyang katuwiran, titiyakin Kong hindi kayo kailanman kukulangin sa mga pangangailangan ng buhay.

Kung uunahin ninyo sa inyong buhay ang mga bagay ng Diyos, sisiguraduhin Niya ang inyong mga pangangailangan sa hinaharap." Ang pagtustos ng Diyos kay Elias sa Querit—ang Kanyang pagtustos sa babaeng balo sa Zarepta. 1 Hari 17. Igawa mo muna ako ng tinapay 'UNA.'

Ito ang Social Security Plan ng Diyos.

Ang pormula. "Unahin mo Ako at ang Aking mga bagay at hindi ka kailanman kukulangin."

T. 34 Kaya huwag kayong mag-alala tungkol sa bukas.

Ang bukas ay nasa kamay ng Diyos; Siya ang bahala roon.

Sapat na sa bawat araw ang sarili nitong problema-kamalasan-kahirapan.

Mabuhay para sa araw na ito at ipaubaya ang bukas sa mga kamay ng Diyos.

Sakdal.

Ang salitang "sakdal" kapag ginagamit ng Biblia para sa tao, ay hindi tumutukoy sa kasakdalang walang kasalanan.

Ang karaniwang kaisipan ay pagiging buo sa lahat ng detalye, o ang pag-abot sa isang mithiin o pagtupad sa isang layunin.

Tatlong yugto ng kasakdalan ang ipinahahayag:

(1) Kasakdalan sa katayuan, na taglay na ng bawat mananampalataya kay Cristo. Hebreo 10:11.

(2) Kasakdalang may kaugnayan, ibig sabihin, espirituwal na kahustuhan.

Lalo na sa usapin ng kalooban ng Diyos. Colosas 4:12.

Pag-ibig 1 Juan 4:17-18

Kabanalan 2 Corinto 7:1

Pagtitiis Santiago 1:4

Bawat mabuting gawa Hebreo 13:21.

Ang kahustuhan ay unti-unting naaabot, gaya ng sa 2 Corinto 7:1, "pagpapasakdal ng kabanalan" at Galacia 3:3 "ngayon ba'y pinasasakdal kayo?"

Ang kahustuhang ito ay natutupad sa pamamagitan ng mga kaloob ng paglilingkod na ibinigay para sa pagpapasakdal ng mga banal. Efeso 4:12.

(3) *Ganap na kasakdalan, ibig sabihin, kasakdalan sa kaluluwa, espiritu at katawan, na mararanasan sa panahon ng pagkabuhay na muli ng mga patay. Filipos 3:11.*

Para sa mananampalataya, walang ibang ganap na pamantayan ng pamumuhay kundi ang moral na kasakdalan mismo ng Diyos.

Ilang Kaisipan Tungkol sa Mateo 7

Sa pangkalahatan, ang Sermon sa Bundok ay tumatalakay sa tatlong magkakaibang bahagi ng buhay ng mananampalataya.

(1) Sa kabanata 5, makikita natin ang kaugnayan ng mananampalataya sa sanlibutan.

(2) Sa kabanata 6, makikita natin ang kaugnayan ng mananampalataya sa Diyos.

(3) Sa kabanata 7, makikita natin ang kaugnayan ng mananampalataya sa kapwa niya mananampalataya.

Tinawag ni Campbell Morgan ang kabanata 7 na "isang buod ng mga prinsipyo ng pagkilos."

Nagsisimula ang kabanatang ito sa pagbabawal sa mapagkunwaring paghatol sa iba. Parang may kaugnayan ang mga unang salitang ito sa matapang na turo ng Panginoon tungkol sa kayamanan sa lupa. Maaaring mapamintas at mapanuri ang mahihirap sa mayayaman. Sa kabilang banda, maaaring mali rin ang paghatol ng mayayaman sa mahihirap.

Talatang 1, "Huwag kayong humatol, upang kayo'y huwag hatulan"

May ilang bahagi ng buhay Cristiano kung saan hindi tamang hatulan ang iba.

(1) Hindi natin dapat hatulan ang motibo ng iba. Diyos lang ang nakababasa nito.

(2) Hindi tayo dapat humatol ayon sa panlabas na anyo, Juan 7:24.

(3) Hindi natin dapat hatulan ang mga may maseselang budhi, Roma 4:3-13.

(4) Hindi natin dapat hatulan ang paglilingkod ng ibang Cristiano, 1 Corinto 4:1-5.

Dapat nating iwasan ang kasalanan ng palaging paghahanap ng mali - ang pagiging malupit - mapamintas -mapanghusga.

Kapag natutukso tayong hatulan ang alinman sa mga bagay na ito, dapat nating alalahanin ang Roma 14:10.

Bakit mo hinahatulan ang iyong kapatid? Sapagkat tayo man, gaya niya, ay haharap sa Hukuman ni Cristo.

Bagaman totoo ang mga naunang sinabi, may mga bahagi naman kung saan inuutusan ang mga Cristiano na humatol.

(1) Kapag may alitan sa pagitan ng mga mananampalataya, dapat itong hatulan at ayusin sa iglesya at hindi sa korte sibil, 1 Corinto 6:1-8.

(2) Kailangang hatulan ng lokal na iglesya ang ilang kasalanan at itiwag ang taong nagkasala, 1 Corinto 5:9-13.

(3) Kailangang subukin ng mga mananampalataya ang mga espiritu - ang mga mangangaral, doktrina at mga guro - kung sila ay mula sa Diyos, tingnan ang 1 Juan 4:1; Mateo 7:15-20.

(4) Pagdating sa pagkilala sa matatanda at mga diakono, kailangang suriin ng mga nasa lokal na iglesya ang kanilang mga katangian, 1 Timoteo 3.

(5) Sa usapin ng pag-aasawa, kailangan nating suriin kung ang tao ay ipinanganak na muli, 2 Corinto 6:4.

Nang sabihin ng Panginoong Jesus, "Huwag kayong humatol upang kayo'y huwag hatulan," hindi Niya sinasabing talikuran

natin ang mga uri ng paghatol na ayon sa Kasulatan. Kapag ginagawa ang mga paghatol na ito, kailangang patunayan ang mga paratang sa patotoo ng dalawa o tatlong saksi, Mateo 18:16. Bukod dito, ang taong espirituwal lang ang dapat humatol sa iba, Galacia 6:1.

Talatang 2: Ang Di-Makatarungang Paghatol ay Parang Boomerang

"Kung ano ang ating inihasik, iyon din ang ating aanihin."
Galacia 6.

Ang prinsipyo ng pag-aani ng ating inihasik ay nakahabi sa ating buhay at mga gawain.

(1) Sa Marcos 4:24, ang prinsipyo ay inilalapat sa pagtanggap natin ng Salita.

Sa Lucas 6:38, ang prinsipyo ay inilalapat sa ating pagbibigay.

Talata 3-5, itinuturo sa atin ng mga talatang ito na bago tayo mangahas humatol o pumuna sa iba, siguraduhin muna nating naitama na natin ang sarili nating mga pagkakamali.

Talatang 6, isang malinaw na halimbawa ng paghatol na pinahihintulutan ng Diyos.

Sa ilalim ng Kautusan ni Moises, ang mga aso at baboy ay maruruming hayop.

Sa kontekstong ito, kumakatawan sila sa mga taong walang konsensya at masasama.

Bagaman tungkulin nating ibahagi ang Ebanghelyo sa lahat ng tao, may mga pagkakataong kailangan nating magpasyang huwag nang ibahagi ang mensahe sa ilan sa kanila, dahil sa lubos nilang paghamak kay Cristo at sa Kanyang mga

inaangkin. Ang ipagpilitan ang Ebanghelyo sa ganitong mga tao ay nagdudulot ng di-kailangang pinsala sa atin at ng mas mabigat na hatol sa mga nagkakasala.

Sinasabi ng Panginoon na ang mga mapanghamak na taong ito ay "yumuyurak sa katotohanan sa ilalim ng kanilang mga paa." Sabi ng sumulat sa mga Hebreo: "Niyuyurakan nila ang Anak ng Diyos. Itinuturing nilang di-banal ang dugo ni Cristo. Inaalipusta nila ang Espiritu Santo, ang Espiritu ng biyaya."

Sa talatang 7, makikita natin ang mga antas ng taimtim na pananalangin.

Sa talatang 8, makikita natin ang katumbas na mga pagpapalang bunga ng ating pagiging taimtim.

Ang *paghingi* ay magagawa habang naglalakad, nakaupo o nakahiga.

Ang *paghahanap* ay nagpapahiwatig ng pagsisikap, paggugol ng lakas at paglabas.

Ang *pagkatok* ay nagdadala sa nananalangin mismo sa pintuan ng Diyos.

Kung mananatili tayo nang mahigpit sa konteksto ng mga talatang ito, ang ibig sabihin nila ay ang mga nagnanais na maipakita ang espiritu at ang mga katangiang higit sa natural ng Sermon sa Bundok ay magagawa ito sa *paghingi*, sa *paghahanap* at sa *pagkatok*.

Ayon sa talatang 8, ito ay panalanging walang alinlangang sasagutin. Ang humihingi ay tumatanggap;

ang naghahanap ay nakasusumpong;

ang kumakatok sa pinto ay pagbubuksan.

Ang pagtitiwala at katiyakang ito ay nakasalig sa pagkatao ng Diyos na ating Ama.

Mga talata 9-11: Sa antas ng tao, alam natin na kung humingi ng tinapay ang anak sa kanyang ama, hindi siya bibigyan nito ng bato. Walang amang taga-lupa na magbibigay sa kanyang anak ng ahas kung isda ang hinihingi nito.

Hindi maisip na ang isang amang taga-lupa ay manlilinlang o magdudulot ng sakit sa kanyang anak. Kaya nga, "gaano pa kaya ang inyong Ama na nasa langit, na magbibigay ng mabubuting bagay sa mga humihingi sa Kanya."

Sa katulad na talata sa Lucas 11:13, sinabi ni Jesus, "gaano pa kaya ang ating Ama sa Langit, na magbibigay ng Espiritu Santo sa mga humihingi sa Kanya."

Sa isang banda, natupad ang pangakong ito noong Pentecostes nang ibigay ang Espiritu Santo. Ang lahat ng mananampalataya ngayon ay tinatahanan ng Espiritu Santo.

Pero may diwa rin kung saan kailangan nating ipanalangin ang kapuspusan at kapangyarihan ng Espiritu, upang mabuhay kasama ni Cristo, mabuhay tulad ni Cristo, mabuhay para kay Cristo.

Paalala.

Maraming tao ang humuhugot sa mga talatang ito nang labas sa konteksto at ginagamit para sabihing makukuha nila ang anumang hingin nila. Akala nila ay blangkong tseke ito.

Malayo ito sa katotohanan. Kailangang unawain ang mga ito sa liwanag ng lahat ng iba pang talata sa Biblia tungkol sa panalangin.

Halimbawa:

(1) Ang nananalangin ay hindi dapat may kasalanang hindi ipinagtatapat sa kanyang buhay, Awit 66:18.

(2) Kailangan siyang manalangin nang may pananampalataya, Santiago 1:6-8; Hebreo 11:6. "Kung walang pananampalataya ay hindi maaari."

(3) Kailangan siyang manalangin ayon sa kalooban ng Diyos, 1 Juan 5:14-15; Santiago 5.

(4) Kailangan siyang manalangin nang tapat sa puso, Hebreo 10:22.

(5) Kailangan siyang magpatuloy sa panalangin, Lucas 11:5-10 at 18:1-8. Andrew Born.

(6) Ang lahat ng panalangin ay dapat para sa kaluwalhatian ng Diyos, Juan 14:13-14. "Upang ang Ama sa langit ay maluwalhati."

Sa wakas, bago maging totoo ang Juan 15:7:

"Hingin ninyo ang anumang inyong ibigin, at ito'y gagawin sa inyo."

May ilang kondisyon na kailangang matupad.

Nariyan ang paglilinis o pagdadalisay sa talatang 2.

Nariyan ang pagsunod sa talatang 10.

Nariyan ang pananatili sa talatang 4.

Kapag natupad ang mga kondisyong ito, makaaasa tayo ng mga sagot mula sa langit.

Talatang 12. Ang Ginintuang Tuntunin.

"Anumang ibig ninyong gawin sa inyo ng mga tao, gayundin ang gawin ninyo sa kanila."

Ito marahil ang isa sa mga talata sa Biblia na pinakamakapagbabago ng buhay. Kung susundin ito sa buong mundo, agad na mababawasan ang tensyon sa pagitan ng mga bansa. Magkakabalikan ang mga mag-asawa. Masayang mamumuhay nang magkasama ang mga magulang at mga anak. Maaayos ang mga di-pagkakasundo sa iglesya at mawawala na ang mga ito.

Sa agarang konteksto, ito ang tila kahulugan:

Ang ating Ama ang Tagapagbigay ng mabubuting bagay sa iba. Sinasabi ng Panginoon na sa pamumuhay ayon sa "Ginintuang Tuntunin" ay naipapahayag natin ang mga moral na turo ng kautusan at ng mga propeta.

Ang pag-ibig ang pinakadakila sa lahat ng puwersa. Halimbawa - ang pag-ibig ng Diyos, Efeso 4:32.

Sa larangan ng tao, ganoon din ito kalakas.

Sinabi ng Panginoon na kung iibigin natin ang Panginoon nating Diyos nang buong puso, kaluluwa, isip at lakas;

At kung iibigin natin ang ating kapwa gaya ng ating sarili, natutupad natin ang dalawang pinakadakilang utos.

Sinasabi ni Pablo na natutupad natin ang kautusan, Galacia 5:14, Mateo 5:44.

Mga Talata 13-14: Dalawang Daan na Pinaghahambing

Sa mga talata 13-14, kung saan may dalawang daan na pinaghahambing. Gusto ko munang tingnan ang mga ito sa kanilang pagpapakahulugan, at pangalawa, sa kanilang pagsasabuhay.

Pagpapakahulugan

Ang Pintuan ng Pagkaalagad na Cristiano

Sa paghahain ng Kanyang hamon ng pagkaalagad, sinasabi ng Panginoon na makipot ang pintuan ng tunay na pagkaalagad, at mahirap ang daan, Mateo 10:38-39.

Pero ang mga tumatalikod sa makasariling buhay at tapat na sumusunod sa mga turo ng Panginoon ay nakasusumpung ng "masaganang buhay" talatang 14. Isaías - Ang Panginoon - Pablo - 1 Juan 10; Juan 7; Awit 1.

Ang maluwang na pintuan at ang madaling daan - ang daang walang hirap - ang makasariling daan - ang daang nagbibigay-layaw sa laman - ang daan ng kalayawan - ang maligamgam na daan.

Ang wakas ng ganitong buhay ay humahantong sa espirituwal na kapahamakan. Mateo 10:33.

Ipaliwanag ang pagkakaiba ng pagiging mananampalataya at ng pagiging alagad, o tagasunod.

Sa usapin ng pagkaalagad, totoong-totoo ang nasa itaas, Mateo 10:37.

Lilan lang ang pumapasok sa makipot na pintuan ng pagkaalagad nang may pinakamalalim na pagtatalaga at pagtanggì sa sarili, Roma 12:1-2.

Samantalang sa kabilang banda, ang marami o ang nakararami ay napapadpad sa maluwang na pintuan patungo sa buhay ng ginhawa at pagpapalugod sa sarili.

Ang hamon sa atin ay, Saang pintuan ka pumasok? Saang daan ka naglalakbay?

Pagsasabuhay sa Ebanghelyo - ang dalawang daan at ang dalawang hantungan ng sangkatauhan.

Ang maluwang na pintuan at ang malapad na daan ay patungo sa walang-hanggang kalaliman ng Impiyerno.

Marami ang nakasusumpong sa pintuang ito at marami ang naglalakbay sa malapad na daang ito, kasama ang mga kalayawan nito, patungo sa kapahamakan.

Ang makipot na pintuan at ang makipot na daan na patungo sa Langit.

Kakaunti lang ang nakasusumpong sa makipot na pintuan at lumalakad sa makipot na daan.

Mga talata 15-20, Mga Huwad at Tunay na guro

Saanman may malinaw at mapanghamong paghahayag ng tunay na pagkaalagad, laging may mga magtataguyod ng maluwang na pintuan at madaling daan.

Pinalalabnaw nila ang mga inaangkin ni Cristo-binabawasan nila ang mga hinihingi ng Salita.

Sa panlabas, mukhang totoo ang mga huwad na gurong ito, pero sa likod ng balatkayo ay may likas na pagkalobo.

Ito ang tunay nilang Pagkatao - ang layunin nila ay iligaw ang mga mananampalataya - ang kanilang biktima ay ang mahihina, ang hindi pa hustong gulang at ang mga pabagu-bago.

Talatang 16

Bantayan ninyong mabuti ang ganitong mga tao. Lalabas ang tunay nilang pagkatao, sapagkat hindi sila namumunga.

Mga tinik at dawag sila, na nagpapaalala sa atin ng sumpa ng Diyos sa lupa.

Hindi sila makapagbubunga ng ubas at igos-mabuting pagkain para sa ikabubuhay ng tao.

Ang mabuting puno ay nagbubunga ng mabuting bunga-ang masamang puno ay masamang bunga.

Talatang 20, Ang buhay at turo ng mga nag-aangking tagapagsalita ng Diyos ay dapat subukin sa Salita ng Diyos.

"Sa kautusan at sa patotoo," sabi ng Isaias 8:20.

Kaya nga, "sa kanilang mga bunga ay makikilala ninyo sila."

Mga talata 21-23, Mga huwad na nagpapahayag

Mga talatang sumisiyasat sa puso ang mga ito - dapat tayong mapaluhod ng mga ito.

Hindi sapat na kilalanin si Jesus bilang Panginoon sa ating mga labi.

Hindi sapat ang basta pagpapahayag.

"Hindi ang bawat nagsasabi sa Akin, Panginoon, Panginoon, ay papasok sa kaharian ng langit"—ang tunay na kaharian.

Ang mga nagpapahayag lamang ay nasa kaharian, ayon sa paningin ng tao. Ang kaharian ng pagpapahayag.

Ang mga kumikilala lang kay Cristo bilang Tagapagligtas at Panginoon, at gumagawa ng kalooban ng Diyos, ang nasa tunay na kaharian--na siyang Iglesya, talatang 21.

May kawili-wiling kaisipang inilalabas ang talatang 22.

Sa araw ng paghuhukom, maraming nagpapahayag lamang ang magmamakaawa na sa pangalan ni Jesus ay nanghula sila - nagpalayas ng mga demonyo - at gumawa ng mga himala.

Mawawalan ng saysay ang kanilang pagmamakaawa o pagtutol.

"Hindi Ko kayo nakilala kailanman; lumayo kayo sa Akin, kayong mga manggagawa ng kasamaan."

Natututuhan natin sa talatang ito na hindi lahat ng himala ay mula sa Diyos.

Hindi lahat ng gumagawa ng himala ay mga anak ng Diyos.

Ang himala ay kapangyarihang higit sa natural na kumikilos. Si Judas; ang Sampung Dalaga.

Ang kapangyarihang iyon ay maaaring mula sa Diyos o mula kay Satanas.

Mga talata 24-27, Ang matalino at ang hangal na tagapagtayo

Tinapos ng Panginoong Jesus ang Kanyang Sermon sa isang talinghaga na nagdidiin sa kahalagahan ng pagsunod.

Hindi lang tayo dapat maging tagapakinig ng Salita, kundi tagatupad din.

Ang matalinong tao - ilarawan kung paano niya itinayo ang kanyang bahay; nakatagal ito sa pagsubok, dahil itinayo ito sa bato. Ang bato ay ang turo ni Cristo sa Sermon. Ang nakikinig sa mga turong ito at isinasagawa ang mga ito sa kanyang buhay ang siyang matalinong tao. Sapagkat kapag dumating ang gulo at mga pagsubok mula sa lahat ng direksyon, nakatatayo siya, dahil matatag siyang nakasalig sa Salita.

Ang hangal na tao naman ay ang nakikinig sa Salita, pero hindi ito sinusunod o isinasagawa.

Kapag dumating ang mga bagyo ng kahirapan at nanaig ang matitinding pasanin ng buhay, gumuguhog siya. Nasasayang ang kanyang buhay; nasisira ang kanyang patotoo, dahil sa buhangin siya nagtayo sa halip na sa bato.

Pansinin sa puntong ito ang mga pamantayan ng Diyos:

Ang mga namumuhay ayon sa mga prinsipyo ng Sermon sa Bundok, tinatawag sila ni Jesus na taong matalino.

Ang mga hindi namumuhay ayon sa mga prinsipyong ito, kundi nabubuhay para sa sarili, tinatawag sila ni Jesus na hangal.

May napakagandang pagsasabuhay din sa Ebanghelyo ang mga talatang ito.

Mga talata 28-29, Ang epekto ng sermon sa mga nakarinig nito.

"Namangha ang mga tao sa Kanyang turo."

Sa totoo lang, namamangha rin ako sa nilalaman ng pananalitang ito ng ating Panginoon.

Kung isasabuhay natin ito, mamamangha tayo sa rebolusyonaryong katangian nito.

Iba ito para sa mga nakarinig ng pananalitang ito. Hindi ito tulad ng karaniwan, nakababagot at walang kapangyarihang pananalita ng mga eskriba. Iba ito sapagkat tumayo ang Panginoon sa harap nila na may banal na awtoridad bilang Tagapagpaliwanag at Hukom ng ganito kalalim na mga katotohanan.

"Anong uri ng tao ito?" Sa sumunod na pagkakataon, sinabi ng mga tao, "Kailanman ay walang taong nagsalita nang gaya ng taong ito."

Mga minamahal, hindi nagsalita si Jesus batay sa awtoridad ng tao gaya ng ginagawa ng mga eskriba.

Nagsalita Siya taglay ang buong awtoridad ng langit at bilang Anak ng Diyos. Nagsalita Siya sa atin dito. Hindi natin basta maisasantabi ang sermong ito, sapagkat ito ay mula sa Diyos. Kailangan nating yumukod sa harap Niya at pasakop sa

Kanyang awtoridad, o tumayong hinatulan sa liwanag ng Kanyang kaluwalhatian.

"At nangyari, nang matapos ni Jesus ang mga salitang ito."

May limang pangkat ng mga pananalita, o mga kalipunan ng turo, sa Ebanghelyong ito.

Ang bawat isa ay nagtatapos sa mga salitang katulad ng nagsasara sa Sermong ito.

Sa bawat bahagi, inilalarawan Siya sa natatanging katangian.

Mateo 8

Sinisimulan ng kabanata 8 ang ikatlong bahagi ng aklat.

Sa unang bahagi, Kab. 1-4 hanggang talatang 11, ipinakikilala ang Hari.

Inilalarawan ang Kanyang Talaan ng Lahi - Kapanganakan at maagang Buhay.

Inihahayag ng ikalawang bahagi ang mga prinsipyo at batas na gagamitin Niya sa pamamahala sa Kaharian - Ang Sermon sa Bundok. Kab. 5-7.

Ang ikatlong bahagi, Kab. 8-12, ay naghahayag ng kapangyarihan ng Hari na ipatupad ang mga batas na iyon at sinasabi rin sa atin ang malungkot na pagtanggì sa Hari.

Ang Ebanghelyo ni Mateo ay binubuo ng limang pangkat ng mga "pananalita," o mga kalipunan ng katotohanan.

Ang bawat pangkat ay nagtatapos sa mga salitang katulad ng nagsasara sa Sermon sa Bundok. "Nang matapos ni Jesus ang mga salitang ito." Kab. 7:28.

Sa Kanyang Sermon, nakikita natin si Cristo bilang ang GURO na nagtuturo sa Kanyang mga alagad.

Ang susunod na paglitaw ng mga salitang ito ay sa Kab. 11:1.

Sa kalipunan ng katotohanan bago nito, inihahayag si Cristo bilang PANGINOON na nagbibilin sa Kanyang mga lingkod.

Ang ikatlong pagbanggit, Kab. 13:53, ay nagsasara sa pangkat ng mga talinghaga ng Kaharian kung saan inihahayag ni Cristo ang Kanyang sarili bilang ang HARI na nagpapabatid sa Kanyang mga sakop.

Ang ikaapat na pagbanggit, Kab. 19:1, ay nagtatapos sa pananalita tungkol sa Iglesia (16-18) at ipinakikita si Cristo bilang ang ULO na nagsasalita sa Kanyang mga kaanib.

Ang huling pagbanggit, Kab. 26:1, ay kasunod ng pananalita ng ating Panginoon tungkol sa mga huling panahon at inilalahad si Cristo bilang HUKOM na nakikipagtuos sa Kanyang mga nilalang.

Ang pag-unawa sa pagkakahati-hati ng Aklat ay tutulong sa atin na makita nang mas malinaw ang mga katotohanang itinuturo ni Jesus.

Sa bahaging nasa harap natin ngayon, nakikita natin ang kapangyarihan ng Hari at gayundin ang PANGINOON na nagbibilin sa Kanyang mga lingkod.

Isinulat ni Isaias 800 taon bago ipinanganak si Cristo, na pagdating ng Mesiyas ay Kanyang

Bubuksan ang mga mata ng bulag.

Bubuksan ang mga tainga ng bingi.

Palulundagin ang pilay na gaya ng usa.

At paaawitin ang dila ng pipi. Isaias 35:5-6.

Tinupad ni Jesus ang lahat ng hulang ito.

Wala talagang maidadahilan ang Israel sa hindi pagkilala sa Kanya.

Ang kabanata 8 ay sunud-sunod na mga himala na nagpapakita ng ganap na awtoridad ni Cristo sa sakit – sa mga demonyo – at sa kalikasan.

Ang unang himala rito ay ang paglilinis sa isang ketongin. T. 2-4.

Ang ketonging ito - walang alinlangang isang Judio - ay lumapit at lumuhod sa harap ng Panginoon at hiniling sa Kanya na pagalingin siya.

Ang mga ketongin ay hindi maaaring hipuin. Malaking panganib sila sa lipunan.

Ginagawa ng sakit na ito na marumi ang tao ayon sa seremonya.

Hindi sila makadalo sa lugar ng pagsamba.

Hinipo ni Jesus ang taong ito T. 3 at sinabing "luminis ka" at nawala ang ketong.

Sa T. 4, hiniling ni Jesus sa ketongin na huwag itong sabihin kaninuman. May anim pang ibang pagkakataong ganito.

May hindi bababa sa dalawang dahilan nito

(1) Kailangan niyang pumunta sa saserdote gaya ng iniuutos ng kautusan.

(2) Naghihintay ang mga tao ng Pagliligtas mula sa pamatok ng Roma at gagawin sana nilang Hari si Jesus, dahil sa Kanyang mga kapangyarihang higit sa natural.

Hindi pa handa ang bansa para rito - hindi pa sila nagsisisi - at kailangan munang pumunta ni Jesus sa Krus.

Sa ilalim ng kautusan ni Moises, ang saserdote ay nagsisilbi ring manggagamot.

Kapag gumaling ang isang ketongin, kailangan niyang humarap sa saserdote para ipahayag na malinis na siya.

Pagkatapos ay kailangan niyang magdala ng handog. Levitico 14:4-6.

Bihirang-bihira na may gumaling na ketongin.

Dapat sanang naalerto ang saserdoteng ito, at naudyukang siyasatin pa nang husto ang posibilidad na ang matagal nang ipinangakong Mesiyas ay nasa gitna na nila.

Wala nang mas bulag pa kaysa sa ayaw makakita.

Dalawa ang aral ng himalang ito.

(1) Ipinakikita ni Jesus na may kapangyarihan Siyang pagalingin ang bansa sa ketong nito.

(2) Ang ketong ay larawan ng kasalanan - nakapandidiri ito - mapanira - madaling makahawa - at, sa pananaw ng tao, wala itong lunas.

Si Cristo lang ang makapag-aalis ng kasalanan.

Katatapos lang ipakita ng Panginoon ang Kanyang kapangyarihan sa ketong at ngayon naman ay ipinakikita Niya ang Kanyang kapangyarihan sa pagkaparalisa. Tt. 5-13.

Ang opisyal na ito ng hukbong Romano ay isang Hentil - walang alinlangang isang mananampalataya - salungat sa hindi pagtanggap ng mga Judio, nagpakita ang taong ito ng pananampalatayang nagpamangha sa Panginoon. T. 10.

Kinilala niya si Jesus bilang "Panginoon" at may pananampalataya siyang maniwala na may kapangyarihan Siyang pagalingin ang kanyang alipin.

Nang imungkahi ng Panginoon na dadalawin Niya ang may sakit na binata.

Sinabi ng senturion na hindi na iyon kailangan.

(1) Hindi karapat-dapat ang aking tahanan sa Inyong presensya.

(2) Sabihin Mo lang ang salita, at gagaling ang aking alipin.
Pansinin ang T. 9.

Namangha si Jesus dahil hindi Siya nakasumpung ng ganito
kalaking pananampalataya, kahit sa Israel. T. 10.

Lisa lang ang ibang pagkakataon na sinasabing namangha si
Jesus.

Namangha Siya sa kawalan ng pananampalataya ng mga Judio.
Marcos 6:6.

Ang pagpapakitang ito ng pananampalataya ang nagtulak sa
Kanya na ituro na sa Kanyang darating na kaharian, darating
ang mga Hentil mula sa buong mundo at masisiyahan sa
pakikisama sa mga patriarka.

Samantalang ang "mga anak ng kaharian" - mga Judio ayon sa
kapanganakan - ay itatapon sa kadiliman sa labas kung saan
sila iiyak at magngangalit ang kanilang mga ngipin. Mga talata
11 at 12.

Ang nakakikilabot na katotohanan ng mga talatang ito ay
maraming batang may pribilehiyong ipinanganak at pinalaki sa
mga pamilyang Cristiano ang mapapahamak sa Impiyerno dahil
tinatanggihan nila si Cristo.

Samantalang ang mga taong-gubat at ang mga lumaki sa mga
lupaing pagano ay masisiyahan sa mga kaluwalhatian ng Langit
dahil sumampalataya sila sa mensahe ng Ebanghelyo.

Ang ruok ng kuwento ay nasa T. 13.

Gumaling ang batang alipin.

Gumaling siya sa mismong oras na sinabi ni Jesus ang salita.

Ang Tt. 14-15 ay nagpapakita ng kapangyarihan ng Panginoon sa lagnat.

Ang biyenang babae ni Pedro ay may sakit na lagnat.

Nang hipuin Niya ang kamay nito, agad itong iniwan ng lagnat.

Karaniwan, matagal na nanghihina ang tao pagkatapos ng lagnat.

Pero bumangon ang babaeng ito at naglingkod sa Kanya, ito ay pagpapahayag ng kanyang pasasalamat.

Dapat din natin siyang tularan. Dahil napakarami ng ginawa Niya para sa atin, dapat nating ipakita ang ating pagpapahalaga sa panibagong pagtatalaga at pag-aalay ng sarili.

T. 16 Sa gabi ng araw ding iyon - ang Sabbath, tingnan ang Marcos 1:21-34, dinala nila sa Kanya ang mga may sakit at mga sinasaniban ng demonyo.

Pinalayas Niya ang mga demonyo at pinagaling ang mga may sakit upang matupad ang hula ni Isaias (53:4). Talatang 17.

"Kinuha Niya ang ating mga kahinaan at pinasan ang ating mga kasalanan."

Madalas gamitin ng mga faith healer ang talatang ito para ipakitang ang pagpapagaling ay kasama sa pagtubos, at kaya ang pisikal na paggaling ay isang bagay na maaaring angkinin ng mga mananampalataya.

Walang kaisipan dito tungkol sa gawain ni Cristo sa krus.

Ang tinutukoy ng teksto ay ang ministeryo ng pagpapagaling ng Tagapagligtas dito sa lupa.

May kawili-wiling pananaw si Golbalcin tungkol sa apat na himalang ito

(1) Ang pagpapagaling sa Judiong ketongin ay si Cristo sa Kanyang unang pagdating na naglilingkod sa Kanyang bayang Israel.

(2) Ang pagpapagaling sa alipin ng senturion ay kumakatawan sa dispensasyon ng mga Hentil, habang wala si Jesus.

(3) Ang pagpapagaling sa biyenang babae ni Pedro ay naglalarawan ng ikalawang pagdating ni Cristo, kung kailan papasok Siya sa bahay at ibabalik ang ugnayan sa Israel at pagagalingin ang may sakit na anak na babae ng Sion.

(4) Ang pagpapagaling sa mga sinasaniban ng demonyo at mga may sakit ay tumutukoy sa milenyo kung kailan pagagalingin ang lahat ng may sakit at sinasaniban ng demonyo.

Mateo 10 Mula sa Talatang 24

Ang mga katotohanan sa bahaging ito ay angkop sa mga lingkod ng Diyos sa anumang panahon ng kasaysayan ng Biblia.

Kasabay ng katotohanan ng paglilingkod at ng ating kaugnayan kay Cristo, nariyan ang nakalilitong paksa ng pagdurusa. Si Pablo, "Dala ko sa aking katawan ang mga tanda" atbp. Mga talata 24-25.

Tingnan muna natin ang kaugnayan ni Cristo at ng Kanyang mga lingkod.

(1) Sila ay mga alagad-Siya ang kanilang Guro. Tayo ay mga alagad-Siya ang ating Guro.

(2) Sila ay mga lingkod-Siya ang kanilang Panginoon. Tayo ay mga lingkod-Siya ang Panginoon.

(3) Sila ay mga kasambahay-Siya ang Puno ng sambahayan. Tayo ay mga kasambahay-Siya ang Puno ng sambahayan.

Sumusunod ang alagad sa Guro at hindi siya nakahihigit sa Kanya. Hindi dapat umasa ang lingkod na mas mabuti ang pagtrato sa kanya kaysa sa kanyang Panginoon. Kung tinawag ng mga tao si Cristo na Beelzebub-tayong mga lingkod Niya ay makaaasang pupukulin din tayo ng mga insulto.

Kasama sa pagkaalagad ang pakikibahagi sa pagtanggì at pagdurusa ni Cristo.

Mga talata 26-27.

Sa balangkas ng paglilingkod at pagdurusa, kasama ang lahat ng panganib at kabiguan, inihayag ng Panginoon ang una sa Kanyang mga dakilang panawagan na "Huwag kayong matakot."

Huwag kayong matakot sa mga lihim at mapanlinlang na paraan ng mga sumasalungat sa Ebanghelyo. T. 26.

Mabubunyag din ang lahat ng ito sa malao't madali.

T. 27.

Ang tungkulin ng alagad ay buong tapang na ipahayag sa lahat ng tao ang Ebanghelyong itinuro sa kanila.

Pangalawa, Mga talata 28-29.

"Huwag kayong matakot sa mga pumapatay ng katawan." "Ang Panginoon ang aking katulong kaya hindi ako matatakot."

Ang mga pumapatay ng katawan ay walang kapangyarihan sa kaluluwa.

Dapat tayong magpitagan at matakot sa Diyos na may kakayahang pumuksa sa kaluluwa at katawan sa Impiyerno.

Hindi malaking trahedya ang pisikal na kamatayan para sa isang mananampalataya.

"Ang mawala sa katawan-ay makasama ng Panginoon."

Ang pinakamasamang maaaring mangyari sa isang anak ng Diyos sa kamay ng tao, ay sa totoo lang ang pinakamabuting maaaring mangyari sa kanya.

Kaya pinapayuhan tayong "huwag matakot sa mga pumapatay ng katawan."

T. 29. Pansinin ang pagkalinga ng Diyos sa mga maya. Lucas 12.

T. 30. Pansinin ang pagkalinga ng Diyos sa atin.

T. 31. Ang ikatlong "huwag kayong matakot."

T. 32. Dahil sa mga naunang sinabi, dapat hayagan at buong tapang na ipahayag ng mga alagad ni Cristo ang Kanyang

pangalan sa harap ng mga tao, at bilang kapalit ay ipahahayag Niya tayo sa harap ng Kanyang Ama.

T. 33. Ang mga nagkakaila sa Panginoon-ang mga ayaw isuko ang kanilang sarili kay Cristo-sila ay ikakaila ng Panginoon sa harap ng Ama.

Ang pagkakaila ni Pedro ay pansamantalang pagkilos sa ilalim ng panggigipit-ang pagtatapat niya rito ay nagdala ng panunumbalik.

Mga talata 34-39.

Kailangan nating unawain ang T. 34 sa konteksto nito para lubos itong maintindihan.

Totoong-totoo na dumating ang Panginoon upang gumawa ng kapayapaan. Efeso 2.

Nang Siya ay ipanganak, ipinahayag ng mga anghel: "Luwalhati sa Diyos sa kataas-taasan, at sa lupa ay kapayapaan sa mga taong may mabuting kalooban." Lucas 2:14.

Ang diwa rito ay kapag naging mananampalataya kay Cristo ang mga lalaki at babae, tatalikod sa kanila ang kanilang mga pamilya. T. 35-36.

Ganitong uri ng pangyayari ang nagaganap sa buong mundo ngayon.

T. 37. Ang halaga ng pagkaalagad. Si Cristo ang dapat maging pinakamataas.

Maraming mabubuting kapatid na lalaki at babae ang nananamlay sa larangan ng pagiging karaniwan lamang dahil bumagsak sila sa napakahalagang pagsubok na ito.

Nauubos ang mga misyonero sa larangan ng misyon-
naghihirap ang larangan dito sa sariling bayan dahil nanlamig
ang pag-ibig kay Cristo. Ang mga bumabagsak ay hindi
karapat-dapat sa Akin. "Iniibig mo ba Ako, nang higit sa mga
ito?"

Mga talata 38-39. May isa pang bagay na mas malamang na
umagaw kay Cristo ng Kanyang nararapat na lugar kaysa sa
pag-ibig sa sariling pamilya-ito ay ang pag-ibig sa sariling
sarili. Efeso.

Kasabay ng kaisipan ng pag-ibig sa sariling buhay, ipinakikilala
ang kaisipan ng sariling Krus.

Ito ay dalawang magkasalungat na prinsipyo.

"Ang pag-iingat sa sariling buhay"-ang pag-iwas sa
pananagutan at ang pag-urong sa kawalan at sakit ng lubos na
pagtatalaga. Ang pag-ibig sa sariling buhay ay isang bagay na
kinagigiliwan nating lahat.

Ang Krus ay nagsasalita ng pagbitay at kamatayan-ang ibig
sabihin nito ay ang pagpapako sa laman-ang ibig sabihin nito
ay ang aking buong pagkatao at buhay ay lubos na isinuko at
napasakop kay Cristo "Karapat-dapat sa Akin."

T. 39.

Ang mananampalatayang umiibig sa kanyang buhay at
ginagawa ang lahat para bigyang-kasiyahan ito; sa huli, ay
sinayang ito.

Ang mga nagpapako sa laman pati ang mga pagpapalayaw nito
at ginugugol ang kanilang buhay sa paglilingkod kay Cristo, ay
makasusumpung ng buhay sa buong kapuspusan nito.

Mga talata 40-42. T. 40. Napakadakilang talata nito.

Ang mga tumatanggap sa isang tunay na lingkod ng Diyos, ay tumatanggap kay Cristo at gayundin sa Ama.

T. 41.

Ang mga tumatanggap sa isang propeta, dahil siya ay propeta, ay tatanggap ng gantimpala ng propeta.

Ang mga tumatanggap sa isang mabuting tao, dahil siya ay mabuti, ay tatanggap ng gantimpalang katulad ng sa kanya.

T. 42. Ang mga nagpapakita ng kabaitan, gaano man kaliit, sa sinuman sa Aking mga lingkod, ay gagantimpalaan. Isang basong malamig na tubig.

Mga Pag-aaral sa Mateo 12

Sa kabanata 11, tinanggihan na ng bansa ang Panginoon.

Ang lubos na pagtangga sa Kanya ay makikita sa ugali ng tatlo sa mga kilalang lungsod ng Galilea. Corazin – Betsaida – Capernaum.

Ipinahayag ng Panginoon ang hatol sa kanila dahil tinanggihan nila Siya. Kapansin-pansin na lubos na nawasak ang Corazin at Betsaida, kaya wala nang makitang bakas ng mga ito.

Hindi rin tiyak kung saan talaga ang Capernaum.

Ang Tiberias, isa sa mas malalaking lungsod sa Galilea, na mas tumanggap kay Cristo kaya nakaligtas sa Kanyang hatol, ay nakatayo pa hanggang ngayon at medyo masagana pa.

Dapat itong magpalakas ng loob natin, dahil ipinapakita nito na ang ating Tagapagligtas ay makapangyarihan sa lahat at nakaaalam ng lahat, at ang Kasulatan ay hindi kailanman nagkakamali.

Dahil sa tuluyang pagtangga ng mga Fariseo kay Cristo, lalo nilang binantayang mabuti ang buhay ng Panginoon at ng Kanyang mga alagad para mapatunayang tama sila.

Nakakita sila ng pagkakataon nang makita nilang lumalabag daw sa Sabbath ang mga alagad, mga talata 1 hanggang 8 ng Kab. 12.

At nang pagalingin ni Jesus sa araw ng Sabbath ang lalaking tuyo ang kamay, T. 9-13.

Naglalakad ang Panginoon at ang Kanyang mga alagad sa gitna ng triguhan, at dahil gutom ang mga alagad, pumitas sila ng ilang uhay.

Kinuha ng mga Fariseo ang napakahinang ebidensiyang ito at inakusahan ang mga alagad na lumalabag sa Sabbath.

Agad ipinagtanggol ng Panginoon ang Kanyang mga alagad sa pamamagitan ng tatlong katwiran.

(1) Ang naranasan ni David, mga talata 3 at 4. 1 Samuel 21:1-6.

Kumain si David ng banal na tinapay na para lamang sa mga saserdote.

Dahil dito, hindi hinatulan si David ng bansa, ni ng Diyos.

Ginawa nila ito ng kanyang mga tauhan noong tinanggihan siya ng mga ito.

Kung ibinigay lamang sa kanya ang nararapat niyang lugar bilang hari, hindi na sana kinailangang kainin nila ng kanyang mga tauhan ang tinapay na handog.

Inuulit lang ng kasaysayan ang sarili nito - tinanggihan ang Panginoon - muling nasa kasalanan ang bansa.

Kaya mas mahalaga ang pagpawi ng gutom kaysa sa pagsunod sa isang maliit na teknikalidad.

(2) ang ikalawang katwiran ay nagpaalala sa kanila sa ginagawa ng mga saserdote sa araw ng Sabbath.

Dahil sa kanilang gawain sa pag-aalay ng mga handog at iba pang ritwal, nalalabag nila ang kautusan. Pero hindi sila sinisisi dahil dito.

(3) Ang ikatlong katwiran ng Panginoon laban sa kanilang pamumuna ay ang Kanyang sariling Persona.

Ipinahayag Niya na Siya ay mas dakila kaysa sa Templo.

Kung hindi Niya sila hinatulan, bakit pa mamumuna ang mga Fariseo?

T. 7. Ang talatang ito ay sipi mula sa Hosea 6:6.

Hindi kailanman naunawaan ng mga Fariseo ang talatang ito, na ang ibig sabihin ay inuuna ng Diyos ang awa kaysa sa ritwal.

T. 8. Ipinahayag ni Jesus na Siya ang "Panginoon ng Sabbath."

Siya mismo ang nagtatag ng kautusan noong una pa, kaya Siya ang makapagpapaliwanag ng tunay nitong kahulugan.

Tungkol sa Araw ng Sabbath at sa Unang Araw

Pansinin ang pagkakaiba.

Ang Sabbath ay ang ikapitong araw. Ang Linggo ay ang una.

Ginugunita ng Sabbath ang pamamahinga ng Diyos sa paglikha; ang Linggo, ang muling pagkabuhay ni Cristo.

Ginugunita ng Sabbath ang natapos na paglikha; ang Linggo, ang natapos na pagtubos.

Ang Sabbath ay araw ng obligasyon sa ilalim ng kautusan; ang Linggo ay araw ng kusang-loob na pagsamba at paglilingkod.

Nagpagaling si Jesus sa Araw ng Sabbath (Mga talata 9-14)

Sinasabi sa atin ni Lucas sa Kab. 6:6-7 ng kanyang Ebanghelyo na mahigpit na binabantayan ng mga Fariseo ang Panginoon para mahatulan nila Siya at mapatunayang tama sila.

Tingnan ang talata 10. Pansinin ang tanong, "Matuwid bang magpagaling sa araw ng Sabbath?"

Sumagot ang Tagapagligtas sa pamamagitan ng pagtatanong din. Tingnan ang talata 11.

Sa talata 11, ipinaalala ng Panginoon sa mga sobrang mapamuna kung paano nila at ng iba pa iniaahon ang kanilang tupa mula sa hukay sa araw ng Sabbath.

Sa T. 12, ipinaalala Niya sa kanila na ang tao ay higit na mahalaga kaysa sa tupa.

Kung tama ang magpakita ng awa sa isang hayop sa araw ng Sabbath, lalong mas mahalaga ang pagpapagaling sa isang tao sa araw ng Sabbath.

T. 13. Iunat mo ang iyong kamay, at nang iunat niya ito ay gumaling.

T. 14. Lubhang ikinagalit ito ng mga Fariseo, na walang Kasulatan ni katwiran na maipangontra sa kahanga-hangang gawang ito ng Diyos.

Dahil sa kanilang pagkainis, nagsabwatan sila kung paano nila Siya maipapapatay.

Iba Pang Pinagaling sa Parehong Sabbath (Mga talata 15-21)

T. 15

Dahil ayaw na Niyang lalong galitin ang mga Fariseo, umalis si Jesus - pero sumunod sa Kanya ang napakaraming tao, at payak na itinala ng Kasulatan, "Pinagaling Niya silang lahat."

Ang mapagbiyaya at tahimik na ministryong ito ay ipinaliwanag ni Mateo bilang katuparan ng Isaia 42:1-3, na buo niyang sinipi.

Ano ang mensahe ng mga talatang ito?

Ang maamong mananagumpay na ito ay walang iba kundi ang "piniling lingkod ni Jehova" T. 18.

Siya rin ang "minamahal" na lubos na kinalulugdan ng Diyos.

"Inilagay ni Jehova ang Kanyang Espiritu sa Kanya" noong Siya ay bautismuhan.

Ang Kanyang ministeryo ay aabot balang araw lampas sa hangganan ng Israel, "hanggang sa mga Gentil."

Lalo itong magiging malinaw habang lalong lumilitaw ang pagtangga ng Israel.

Mga talata 19-20. Basahin.

Ang ibig sabihin ng mga talatang ito ay hindi kikilos ang Panginoon na parang isang politikong nanunulsol sa mga tao.

Hindi Niya tatapakan ang mga dukha o mga api para lang magkaroon ng mga alagad.

Tutulungan at palalakasin Niya ang loob ng mga bagbag ang puso.

Kung makakita Siya ng kahit maliit na kislap ng pananampalataya, tahimik Niya itong hihipan hanggang maging ningas.

Magpapatuloy ang Kanyang tahimik na ministeryo hanggang ang katarungan ay mapatunayan sa tagumpay.

T. 21

"At sa Kanyang pangalan aasa ang mga Gentil." Purihin ang Diyos! ilarawan.

Mga talata 22-23

Sa dalawang talatang ito, makikita nating pinagaling ni Jesus ang isang lalaking bulag at pipi na sinasapian ng demonyo.

Labis silang namangha kaya inisip nilang baka itong si Jesus na nga ang Anak ni David, ang ipinangakong Mesiyas.

T. 24

Nagngitngit ang mga Fariseo at sumagot sa pamamagitan ng pag-akusa sa Kanya na nagpapalayas Siya ng mga demonyo sa kapangyarihan ni Beelzebub, ang prinsipeng ng mga demonyo.

T. 25-26

Alam ni Jesus ang kanilang iniisip, at ipinakita Niya sa kanila na walang katuturan ang kanilang sinabi.

Anumang kaharian – lungsod – o sambahayan na nagkakababaha-bahagi laban sa sarili ay tiyak na babagsak.

Kaya kung Siya, sa kapangyarihan ni Satanas, ay nagpapalayas ng mga demonyo ni Satanas, si Satanas pala ay lumalaban sa sarili niya.

Hindi maiisip ang ganoong sitwasyon.

Sa T. 27, tumama nang husto ang ating Panginoon.

Ipinaalala Niya sa kanila na may mga Fariseong nagsasabing nagpapalayas din sila ng mga demonyo.

Ngayon, sabi ni Jesus, kung sinasabi ninyong nagpapalayas Ako ng mga demonyo sa pamamagitan ni Beelzebub, ang mga Fariseong ito ay nagpapalayas din ng mga demonyo sa pamamagitan ni Beelzebub.

Hindi makatakas ang mga nag-aakusa sa Kanya sa katwiran ng argumento ni Cristo.

Naunawaan din nila na hahatulan sila ng sarili nilang mga kasamahan dahil para na rin nilang sinabing mga ahente ni Satanas ang mga ito.

Ang katotohanang dapat nating maunawaan dito ay pinalalayas ni Jesus ang mga demonyong ito sa pamamagitan ng Espiritu

Santo ng Diyos.

Ang buong buhay ng Panginoon dito sa lupa ay ipinamuhay
Niya sa kapangyarihan ng Espiritu Santo.

Siya ang Mesiyas na puspos ng Espiritu na ipinropesiya ni
Isaias. Kab. 11:2; 42:1; 61:1-3.

T. 28

Kaya sinabi Niya sa mga Fariseo,

"Kung sa pamamagitan ng Espiritu ng Diyos ay nagpapalayas
Ako ng mga demonyo, narito na ang kaharian ng Diyos, kasama
ninyo."

Ang nakalulungkot, nababasa nila ang anyo ng langit, pero
dahil sa kanilang pagkabulag ay hindi nila nakilala ang Cristo
ng Diyos, ni ang kaharian ng Diyos, na naroon na mismo sa
gitna nila.

T. 29

Malayong maging lingkod ni Satanas, Siya pa nga ang
Mananagumpay laban kay Satanas.

Inilarawan Niya ang katotohanang ito sa talatang ito.

Ang malakas na tao ay si Satanas.

Ang kanyang bahay ay ang saklaw kung saan siya naghahari.

Ang kanyang mga ari-arian ay ang kanyang mga demonyo.

Si Jesus ang Siyang gumagapos sa malakas na tao, pumapasok
sa kanyang bahay, at sumasamsam ng kanyang mga ari-arian.

Ang paggapos kay Satanas ay nangyayari nang paunti-unti.

Nagsimula ito noong pampublikong ministeryo ng ating
Panginoon. Pagpapalayas ng mga demonyo - pagbuhay sa mga

patay.

Tiniyak ito ng kamatayan at muling pagkabuhay ni Cristo.

Mas lalo pa itong magkakatotoo sa panahon ng Milenyo.
Apocalipsis 20:2.

Sa huli, magiging totoo ito magpakailanman kapag itinaapon na si Satanas sa dagatdagatang apoy.

Sa talata 30, sinabi ni Jesus sa mga Fariseo na kahit mataas ang kanilang kaalaman sa teolohiya, sila ay Kanyang mga kaaway at mga lingkod ng diyablo.

Mga talata 31-32. Ang kasalanang hindi mapapatawad.

Nasa mga talatang ito ang isa sa pinakamabibigat na akusasyong ibinato kailanman sa mga pinuno ng bansa. Inakusahan Niya silang gumagawa ng kasalanang hindi mapapatawad sa paglapastangan sa Espiritu Santo.

Ang kasalanang hindi mapapatawad ay ang pag-aangkin na kay Satanas ang gawa ng Espiritu Santo.

Tinawag nila Siyang Beelzebub - ang prinsipe ng mga demonyo.

Ito ang pinakamabigat sa lahat ng kasalanan.

Sinabi ng ating Panginoon na walang kapatawaran ang kasalanang ito, sa panahong ito, ni sa milenyo.

Hindi magagawa ang kasalanang ito sa panahon ng biyaya.

Ang kasalanang hindi mapapatawad sa ngayon ay ang mabuhay at mamatay nang walang Cristo.

T. 33

Sa Kanyang biyaya, muli pang nakiusap ang Panginoon sa kanila.

Ang mabuting puno ay nagbubunga ng mabuti - ang masamang puno ay nagbubunga ng masama.

Hindi ba't mabuti ang bunga ng Kanyang ministryo? Pinagaling Niya ang mga maysakit, pinadilat ang mga bulag, pinarinig ang mga bingi, pinagsalita ang mga pipi, pinalayas ang mga demonyo at binuhay ang mga patay.

Makapagbubunga ba ng ganoon kabuting bunga ang isang bulok na puno?

Ang sagot sa tanong na iyan ay isang matibay na Hindi.

Kung gayon, bakit hindi sila sumampalataya? Bakit ayaw nila Siyang kilalanin?

T. 34

Ibinigay ng Panginoon ang dahilan, "Kayong lahi ng mga ulupong"- makamandag na mga ahas.

Iyan ang paliwanag sa kanilang makamandag na pananalita - ang kanilang masamang loob laban sa Anak ng Diyos.

Ang pananalita ng isang tao ay palatandaan ng kanyang pagkatao. T. 36-37.

Ang pananalita ng mabuting tao ay naghahayag ng kayamanang nasa loob niya.

Ang pananalita ng masamang tao ay naghahayag ng kamandag na nasa loob niya.

May payo rito na kailangan nating laging maalala.

"Magbibigay-sulit tayo sa ating mga salita sa araw ng paghuhukom."

Sapagkat tayong lahat ay haharap sa Hukuman ni Cristo at magbibigay-sulit sa mga ginawa natin habang nasa katawan. 1 Corinto 3-2 Corinto 5-Roma 14.

Marami ang mabubunyag---marami ang mawawalan.

Ang Tanda ng Propetang si Jonas (Mga talata 38-41)

Sa kabila ng lahat ng himalang ginawa ni Jesus, ang mga Fariseo, dahil sa kanilang di-pananampalataya, ay humingi pa sa Kanya ng isa pang tanda. (Kamangha-manghang tanda).

Ipinahiwatig nila na kung mapapatunayan Niya sa ganitong paraan na Siya ang Mesiyas, sasampalataya sila.

Ang Panginoon, na nakaaalam ng puso ng lahat ng tao, ay sumagot sa paraang dumurog sa kanila.

"Ang isang lahing masama at mapangalunya ay humahanap ng tanda."

Walang tandang ibibigay dito, maliban sa tanda ni Jonas, ang propeta.

Tatlong araw at tatlong gabi siya sa tiyan ng malaking isda at iniluwa siyang buhay sa tuyong lupa.

Itinuring ng Panginoon ang pangyayaring ito na isang hula, na naglalarawan ng Kanyang sariling karanasan sa kamatayan-paglilibing-at muling pagkabuhay. Walang ibang tandang ibibigay.

Ang mga taga-Nineve, na pinangaralan ni Jonas, ay nagsisi. (Mga Gentil).

Babangon sila sa paghuhukom para hatulan ang mga Fariseong ito dahil hindi nila tinanggap ang isang higit na dakila kaysa kay Jonas-ang Anak ng Diyos na nagkatawang-tao.

T. 42

Ang Reyna ng Sheba, na isa ring Gentil, ay walang tinipid na pagod o gastos para marinig "ang karunungan ni Solomon.

Sumampalataya siya, at sinabi, hindi pa naisasaysay sa akin ang kalahati."

Hindi sumampalataya ang mga Fariseo kahit nakatayo na sa gitna nila ang Diyos na nagkatawang-tao.

Babangon din siya sa paghuhukom at hahatulan sila dahil sa kanilang di-pananampalataya.

Pansinin sa puntong ito na ang Panginoon ay higit na dakila kaysa sa templo – kay Jonas – kay Solomon.

Ang Bahay na Walang Laman (Mga talata 43-45)

Mahalaga ang mga talatang ito, dahil ibinibigay nila, sa maikling anyo, ang kasaysayan ng Israel, nakaraan – kasalukuyan – at hinaharap.

Ang maruming espiritu ay ang pagsamba sa diyus-diyosan, na sumapi sa bansa mula noong pagkaalipin nito sa Ehipto hanggang sa pagkabihag sa Babilonia.

Pansamantalang pinagaling ng pagkabihag ang Israel sa pagsamba nito sa diyus-diyosan.

Para bang lumabas na ang maruming espiritu sa tao.

Ang mga Judio hanggang ngayon ay hindi sumasamba sa diyus-diyosan.

Para silang bahay na walang laman – nawalisan – at naayos.

Hinangad ng Tagapagligtas na makapasok sa bahay na iyon na walang laman. "Ang inyong bahay ay iniwang wasak."

Talagang walang laman ito – hindi nila kinilala ni sinamba ang tunay na Diyos.

Tumanggi rin silang tanggapin si Cristo, ang kanilang Mesiyas.

Dahil ayaw nilang papasukin si Cristo sa kanilang sariling buhay at sa buhay ng kanilang bansa, darating ang araw na babalik ang espiritu ng pagsamba sa diyus-diyosan.

Sasapian ang Israel ng pinakamasamang uri ng pagsamba sa diyus-diyosan; sasambahin ng tumalikod na bansa ang Antikristo. Pagkatapos ay susunod ang Malaking Kapighatian.

Sinasabi ng ating talata sa Kasulatan, "na ang huling kalagayan ng taong iyon ay lalong masama kaysa sa una."

Naku, napakabigat ng hatol na naghihintay sa tumatanggi kay Cristo. Lucas 16---Apocalipsis 20.

Ang Pangunahing Lugar ng Tunay na Ugnayan at ng Pagkaalagad (Mga talata 46-50)

Nang tapusin ni Jesus ang pakikipagtalong ito sa mga Fariseo, dumating ang Kanyang ina at mga kapatid na lalaki para makipag-usap sa Kanya.

Nag-aalala sila para sa Kanya; inakala nilang nasisiraan na Siya ng bait. Marcos 3:21.

Ginamit ni Jesus ang pagkakataong iyon para idiin ang "bagong ugnayan."

Ang ugnayang pantao ay nahihigitan ng ugnayang espirituwal.

"Sino ang Aking ina at sino ang Aking mga kapatid?"---at itinuro Niya ang Kanyang mga alagad.

"Narito ang Aking ina at ang Aking mga kapatid."

Kapag ginagawa natin ang kalooban ng Ama, hindi lamang may bagong espirituwal na ugnayan, may dagdag pang kaisipan ng "pagkaalagad."

Bilang pagtatapos, pansinin na walang natatanging pribilehiyo si Maria pagdating sa paglapit sa Kanyang presensya.

Ikalawa, ang pagbanggit sa mga kapatid na lalaki ni Jesus ay tumatama sa katuruang si Maria ay nanatiling birhen habang buhay.

Ang mga kasama niya ay ang kanyang mga anak na lalaki at mga kapatid sa ina ng Panginoon.

Awit 69:7-8—Mateo 13:55—Marcos 3:31-32; 6:3.

Juan 7:3, 5—Mga Gawa 1:14—1 Corinto 9:5—Galacia 1:19.

Mateo 13:53-58: Ang Huling Pagdalaw sa Nazaret

Matapos ang Kanyang pagtuturo sa tabi ng Dagat ng Galilea, bumalik ang Panginoon sa Nazaret, ang Kanyang bayang kinalakhan. Tinawag Siyang Jesus na taga-Nazaret.

Noong una Niyang pagdalaw, Lucas 4:16-29, tinangka Siyang ihulog sa bangin ng mismong mga taong kasama Niyang lumaki.

Ang Kanyang ikalawa at huling pagdalaw ay nagbunga ng ganoon ding pagtangga.

Kahit namangha sila sa Kanyang karunungan at sa mga himalang nabalitaan nila, ayaw pa rin nilang maniwala na Siya ang Anak ng Diyos. Sabi nila, "Anak lang Siya ng karpintero."

Kahit ang sarili Niyang pamilya ay ayaw sumampalataya sa Kanya.

Juan 7:5 "Sapagkat kahit ang Kanyang mga kapatid ay hindi sumasampalataya sa Kanya."

Ang mga taga-Nazaret ay naging dukha magpakailanman dahil tinanggihan nila ang Panginoon, sapagkat "Hindi Siya gumawa roon ng maraming makapangyarihang gawa, dahil sa kanilang di-pananampalataya."

Ang trahedya ng di-pananampalataya.

Ang pagtangga ng mga taga-Nazaret ay salamin ng ugali ng buong bansa.

May mas maliwanag na panig---sa puntong ito, ayaw sumampalataya sa Kanya ng pamilya ng Panginoon.

Pagkatapos ng muling pagkabuhay, maliwanag na sumampalataya na sa Kanya ang Kanyang pamilya.

Sa Mga Gawa 1:14, makikita natin si Maria at ang mga kapatid ng Panginoon, na nananalangin at dumadalangin kasama ng mga nasa silid sa itaas.

Si "Santiago" ay binanggit nang espesyal sa 1 Corinto 15:7.

Pagkatapos ay nagpakita Siya kay Santiago - ang kapatid ng Panginoon.

Nang maglaon ay naging pinuno siya sa iglesia sa Jerusalem. Mga Gawa 12:15-21.

Siya rin ang sumulat ng Sulat ni Santiago.

Mateo 14:1-12: Ang Pagpatay kay Juan Bautista

Sa puntong ito sa Mateo, ipinakilala sa atin si Herodes Antipas, ang anak ni Herodes na Dakila.

Ang kanyang titulo ay "tetrarka," na ang ibig sabihin ay "pinuno ng ikaapat na bahagi ng kaharian."

Nang mabalitaan niya ang mga himala ni Cristo, nagsimula siyang usigin ng kanyang budhi.

Kumbinsido siyang si Juan Bautista ay nabuhay mula sa mga patay.

Sa mga talata 3 hanggang 12, may pagbabalik-tanaw sa salaysay.

Bumalik si Mateo sa nakaraan, sa mga pangyayari sa pagkamatay ni Juan Bautista.

Sinaway ni Juan si Herodes dahil sa kanyang pakikiapid kay Herodias, ang asawa ng kanyang kapatid. Hayagan at walang

hiya siyang nabubuhay sa pangangalunya.

Dahil sa kanyang katapatan sa Salita ng Diyos, ipinabilanggo siya.

2 Samuel 12. Si Natan. "Ikaw ang lalaking iyon."

Nang maglaon, sa kaarawan niya, habang sumasayaw ng mahalay at malaswang sayaw ang anak ni Herodias, labis siyang nabighani kaya inalok niya ito ng kahit ano hanggang kalahati ng kanyang kaharian.

Ang masamang si Herodias, sa pamamagitan ng kanyang anak, ay humingi ng ulo ni Juan sa isang bandehado.

Pinatay si Juan - nalungkot ang hari - at hinabol-habol siya ng ginawa niyang iyon sa buong buhay niya.

Nang mabalitaan niya ang mga gawain ni Jesus, bumalik ang nakapangingilabot na pangyayaring iyon para pahirapan siya.

Kahit inuusig ng budhi si Herodes, determinado siyang patayin si Jesus gaya ng pagpatay niya kay Juan. Lucas 13:31-32.

Umalis Ka at lumayo rito; sapagkat papatayin Ka ni Herodes.

Sinabi ni Jesus sa mga nagbalita sa Kanya, "Humayo kayo at sabihin ninyo sa sorrong iyon" atbp.

Ang salitang sorra ay pambabae. Ang sinabi ni Jesus, "Humayo kayo, sabihin ninyo sa babaeng sorrang iyon."

Si Herodias kaya talaga ang tinutukoy Niya, ang tunay na kapangyarihan sa likod ng trono?

Sa wakas ay nakaharap ni Herodes si Jesus. Lucas 23:6-11.

Labis siyang natuwa - matagal na niyang gustong makita Siya - Umaasa siyang makakita ng himala.

Sa halip, hindi siya sinagot ng Panginoon ng anuman.
Nakakatulalang katahimikan ang sumalubong sa kanya.

Pagkatapos ay hinamak Siya ni Herodes at ng kanyang mga kawal, nilibak Siya, sinuotan Siya ng kulay-ubeng balabal at ibinalik Siya kay Pilato.

Baka ang huling pagtanggong ito ang nagpabilis sa kanyang pagbagsak.

Hindi nagtagal pagkatapos nito, nawalan si Herodes ng karangalan at kapangyarihan.

Natalo ang kanyang mga hukbo - Ipinatapon siya sa France, at pagkatapos ay sa Spain, kung saan siya namatay.

Ang Pagpapakain sa Limang Libo (Mga talata 15-21)

Walong ulit ginamit ni Jesus ang salitang ito.

Nang makita ni Jesus ang napakaraming tao, Siya ay "nahabag." Binanggit ang himalang ito sa lahat ng apat na Ebanghelyo. Ito lamang ang ganoon.

Sa Juan 6, ginamit ito bilang isa sa pitong tanda na ginamit ni Juan para patunayang si Jesus ang Anak ng Diyos.

Napakadakila ng himalang ito.

5000 gutom na lalaki---5 tinapay at dalawang isda, ang baon ng isang batang lalaki.

Sabi ng mga alagad, "Paalisin Mo na sila."

"Alam" ng Panginoon "kung ano ang Kanyang gagawin." Juan 6:6.

Ibinigay ng bata ang kanyang baon sa Panginoon.

Kinuha ito ni Jesus - binasbasan - at saka nangyari ang himala ng pagpaparami.

Ilang aral mula sa himalang ito.

Ibigay mo sa Panginoon ang anumang mayroon ka at pagpapalain Niya ito.

Ibinigay ng batang lalaki ang kanyang baon, 5 maliliit na tinapay at dalawang isda.

Gumamit si Shamgar ng pantaboy ng baka. Pumatay ng 600 Filisteo. Mga Hukom 3:31.

Gumamit si David ng tirador. Pinatay si Goliath. 1 Samuel 17.

Gumamit si Dorcas ng karayom. Dinamitan ang mga dukhang banal. Mga Gawa 9.

Gumamit si Rahab ng tali. Iniligtas ang sarili at ang kanyang sambahayan. Josue 6.

Gumamit si Samson ng panga ng asno. Pumatay ng isang libong lalaki. Mga Hukom 15:15.

Gumamit si Moises ng tungkod. Hinawi ang Dagat na Pula. Exodo 14.

Maliliit na bagay lamang ang mga iyon, pero lahat ay ginamit ng Diyos.

Iba pang bagay na ginamit ng Diyos: Pako - mga trumpeta - mga banga - mga ilawan - batong gilingan.

Sundin ang lahat ng Kanyang utos.

Kinuha nila ang mga pinagputol-putol na tinapay at ipinamahagi sa napakaraming tao.

Ingatan ang mga bunga.

May 12 bakol ng tinapay at isda na natira matapos mapakain ang 5,000 lalaki, bukod pa sa mga babae at bata (10,000-15,000).

Nasa paligid natin ang napakaraming taong gutom sa espirituwal -"bigyan ninyo sila ng makakain."

Sandali lamang napawi ang gutom ng napakaraming tao.

Ang mga kumakain ng "tinapay na buhay," si Cristo, ay masisiyahan magpakailanman.

Juan 6:58 "Ang kumakain ng tinapay na ito ay mabubuhay magpakailanman."

Libu-libo ang napakain sa di-malilimutang araw na ito; mula noon, milyun-milyon na ang naligtas nang tanggapin nila si Cristo, sa pamamagitan ng pananampalataya, bilang Tinapay ng Buhay.

Ilang Kaisipan Tungkol sa Mateo 17 Mula sa Talatang 14

Habang nasa Bundok ng kaluwalhatian ang Panginoon at ang tatlo Niyang piling alagad, ang iba sa grupo ay may kinakaharap na problema sa lambak. Lubos silang nabigo sa isang gawain ng pagpapagaling. Naghihintay sa Tagapagligtas ang balisang ama. Lumuhod siya sa harapan Niya at nakiusap sa Tagapagligtas na kaawaan ang kanyang anak. Labis na nagdurusa ang bata sa isang uri ng epilepsiya, na nagpapabagsak sa kanya sa apoy at sa tubig. Dinala ng ama ang kanyang anak sa mga alagad para humingi ng tulong, pero wala silang kapangyarihang pagalingin ito. Pinagaling ng Panginoon ang anak ng lalaki.

Ang dahilan ng kanilang pagkabigo ay ang kawalan nila ng pananampalataya. Talata 17. "Mangyari sa inyo ayon sa inyong pananampalataya" Ang kawalan nila ng kapangyarihan ay nagmula sa kanilang di-pananampalataya. Talata 20.

Capernaum

Ang lubos nilang kawalan ng pananampalataya ay isang espirituwal na kapahamakan.

Sinabi ng Panginoon sa kanila, "kung may pananampalataya kayo na kasinlaki ng butil ng mustasa, mauutusan ninyo ang isang bundok na mahulog sa dagat, at mangyayari iyon. Walang imposible sa tunay na pananampalataya." Ang pinakamaliit na pananampalataya sa isang dakilang Diyos ay kayang pagtagumpayan ang pinakamabibigat na kahirapan. Sabi ni Pablo, "Sumasampalataya ako sa Diyos" Mga Gawa 28.

Sinabi ng Panginoon na ang ganitong uri ng kapangyarihan ni Satanas ay susuko lamang sa magkakambal na lakas ng

panalangin at pag-aayuno. Ang pagpapako sa krus ng makasariling buhay.

Ipinahihiwatig ng mga salita ni Jesus na ang paggamit ng dalawang lakas na ito nang may pananampalataya ay magtitiyak ng espirituwal na tagumpay anumang oras.

Panalangin---iyan ang kamay na nakahawak sa Diyos.

Pag-aayuno---iyan ang kamay na nakapatong sa sarili.

Ang panalangin ay nagpapapasok sa Diyos---Ang pag-aayuno ay nagpapalabas sa sarili.

Ang panalangin ay humahawak sa mga kayamanan ng Diyos---Ang pag-aayuno ay nagwawalang-bisa sa mga kakayahan ng tao.

Sa palagay ko, hindi tinutukoy ng Panginoon ang pag-iwas sa ilang uri ng pagkain, kundi ang pagtanggì sa makasariling mga hangarin at pagnanasa sa lahat ng anyo nito. Inaalis ng kapangyarihan ng Diyos ang lahat ng pangangailangan sa lakas ng tao.

Pag-isipan sa puntong ito ang matalim na pagsaway ng Panginoon sa kanilang kawalan ng pananampalataya at sa kasama nitong kawalan ng kapangyarihan.

Ang pananampalatayang isinasabuhay ay limang ulit binanggit sa Mateo kaugnay ng mga himala, gaya ng sa isang Senturion-sa babaeng Sirofenisa. Apat na ulit sinaway ng Panginoon ang mga natatakot at nagpakita ng kakaunti o walang pananampalataya. Saan sa mga grupong ito ka kabilang?

Sa mga talata 22 at 23, biglang ipinaalala ni Jesus sa Kanyang mga alagad na Siya ay papatayin. Ito ang ikalawang

pagkakataon na pauna Niyang sinabi sa Kanyang mga alagad ang nalalapit Niyang kamatayan.

Pansinin na sa dalawang pagkakataon ay ipinaalala Niya sa kanila na Siya ay muling mabubuhay. Labis silang nalungkot nang marinig nila ang hulang ito, at mukhang hindi nila napansin ang pangako ng muling pagkabuhay.

Mga talata 24-27: Ang Himala ng Salaping Pambuwis Mula sa Isda

Pagdating ng Panginoon at ng Kanyang mga alagad sa Capernaum, tinanong ng mga maniningil ng buwis si Pedro kung nagbabayad ba ng buwis sa Templo ang kanyang Guro. (ipaliwanag) Sumagot si Pedro ng oo.

Pag-uwi ni Pedro, si Jesus ang unang nagsalita sa kanya. Sipiin ang Talata 25.

Noong panahong iyon, ang isang pinuno ay nagpapataw ng buwis sa kanyang nasasakupan at sa mga dayuhan para tustusan ang kanyang kaharian at pamilya. Iba na ang paraan natin ng pagbubuwis ngayon. Kaya tama ang sagot ni Pedro nang sabihin niyang, "sa mga dayuhan" Talata 26.

Pagkatapos ay ipinaliwanag ni Jesus na malaya ang mga anak. Talata 26. Ang gustong idiin ni Jesus ay ito: ang Templo ay bahay ng Diyos. Si Jesus ang Anak ng Diyos, kaya kung magbabayad Siya ng buwis para sa Templo, para na rin Siyang nagbabayad ng buwis sa Kanyang sarili.

Talata 27 Pumayag ang Panginoon na magbayad ng buwis para hindi makapagbigay ng di-kinakailangang katitisuran.

Pansinin ngayon ang himala at ang pagpapakita ng Panginoon na nalalaman Niya ang lahat. Sipiin dito ang talata. Alam ng

Panginoon kung alin sa lahat ng isda sa Dagat ng Galilea ang may siklo sa bibig. Alam Niya ang eksaktong kinaroroonan ng isdang iyon. Alam din Niya na iyon ang unang isdang mahuhuli ni Pedro.

Ang unang isdang nahuli ni Pedro ay may siklo sa bibig, sapat na pambayad ng buwis para kay Jesus at kay Pedro.

Alam Niya kapag nahulog sa lupa ang isang walang-halagang maya. Napakaeksakto Niya na alam Niya ang bilang ng ating mga buhok.

Huwag kayong mabalisa para sa inyong buhay - kung ano ang inyong kakainin o isusuot. Alam Niya kung kailan ninyo kailangan ang mga bagay na ito. Kaya, "Huwag kang matakot, munting kawan."

Pag-aaral sa Mateo 18

Mga talata 1-4

Sa kabila ng mga turo ni Jesus tungkol sa espirituwal na aspeto ng kaharian, hindi pa rin ito naunawaan ng mga alagad. Kaya itinanong nila, "Sino ang pinakadakila sa kaharian ng langit?"

Para sagutin ang kanilang tanong, tinawag ni Jesus ang isang maliit na bata sa Kanya.

Nang magtipon sila sa paligid Niya, inihayag ni Jesus ang dalawang dakilang prinsipyo,

(1) Para magbalik-loob ang mga tao at makapasok sa espirituwal na kahariang ito, kailangan silang maging gaya ng bata sa kanilang pananampalataya.

(2) Ang mga gustong maging dakila sa kahariang ito ay dapat mamuhay nang may kababaang-loob gaya ng isang maliit na bata.

Ang Panginoon ang dakilang halimbawa. Juan 13 at Filipos 2. Pansinin na ang mga pamantayan at pagpapahalagang ito ay eksaktong kabaligtaran ng sinusunod sa likas na sanlibutan. "Mapapalad ang mga dukha sa espiritu, sapagkat kanila ang kaharian ng langit." Mateo 5:3.

Sa mga talata 5-6, mukhang may paglipat mula sa likas tungo sa espirituwal. Napakagandang isipin, na ang mga tumatanggap at nag-aalaga sa isang bagong silang na sanggol kay Cristo ay talagang tumatanggap kay Cristo mismo.

Sa kabilang banda, ang mga nagiging dahilan para magkasala ang isang bagong Cristiano, mas mabuti pa sa taong iyon na

malunod sa malalim na dagat, na may mabigat na pabigat sa kanyang leeg.

Mga talata 7 hanggang 9. Ang mga talatang ito ay para sa mga nasa hustong gulang na hindi pa nagbabalik-loob. Sa talata anim, ang tinutukoy ay mga nasa hustong gulang na nagbabalik-loob na. Sa talata 7, sila ay mga nasa hustong gulang na hindi pa nagbabalik-loob. Binabalaan sila ng Panginoon na mas mabuti pang putulin nila ang kanilang kamay o paa kaysa magkasala sa paggamit ng mga ito para ilayo kay Cristo ang isang bagong mananampalataya. Inuutusan din silang dukitin ang kanilang mata, baka mapagsamantalahan nila ang isang bagong mananampalataya.

Mas mabuti pang magkulang sa buhay, kaysa maitapon sa Gehena (Walang hanggang ???).

Kawili-wili ang Talata 10 at 11. Sipiin. Ilang pakahulugan na ang isinulat ng mga taong maka-Diyos tungkol sa mga talatang ito. Naniniwala ang ilan na ang bawat bata ay may anghel na tagapag-ingat na humaharap sa mukha ng Diyos para sa kanya. Kung ganito nga, mapanganib para kaninuman ang hamakin o pabayaan ang maliit na iyon.

Sa kabilang banda, may mga naniniwala na ang salitang "mga anghel" ay dapat na mga espiritu, ang mga espiritu ng mga batang namatay na humaharap sa mukha ng Diyos.

Anuman ang ibig sabihin dito sa konteksto ay hindi malinaw, pero ang kabuuang turo ng Kasulatan ang nagpapaniwala sa akin na totoo ang dalawang katotohanang ito. Nagbubunga ito ng isang kawili-wiling tanong. Saan napupunta ang mga batang namatay na masyado pang bata para sumampalataya?

Ayon sa Juan 3:18, ang mga napapahamak ay ang mga ayaw sumampalataya. Hindi maisasakdal ang ganoong paratang sa isang bata. Tingnan ang 2 Samuel 12:21-23. Malinaw na ipinahayag ni David, "Ako ay pupunta sa kanya, ngunit hindi na siya babalik sa akin."

Ang Talata 11 ay mukhang nagpapahiwatig din na napupunta sa langit ang mga bata kapag sila ay namatay. Sa Lucas 19:10, kasama sa talata ang salitang "hanapin." Lahat ng tao ang nasa isip sa talatang iyon---mga makasalanang naligaw at kailangang hanapin.

Sa kasalukuyan nating pag-aaral, sinasabi ng talata na "ang Anak ng Tao ay naparito upang iligtas ang nawawala." Ang mga sanggol at maliliit na bata ay hindi pa naliligaw; ligtas sila dahil namatay si Cristo para sa kanila. Tingnan din ang talata 14.

Nakaaaliw ito sa amin dahil may isa na kaming munting anak na nasa langit na.

Mga talata 12-14

Sinasabi sa atin ng mga talatang ito kung gaano kalaki ang halagang ibinibigay ng Panginoon sa isang bata. "Iniiwan Niya ang siyamnapu't siyam at hinahanap ang huling isa." Mas nagagalak Siya sa isang natagpuan kaysa sa siyamnapu't siyam.

Talata 14 Kalooban at hangarin ng Diyos na maligtas ang lahat ng maliliit na bata.

Mga talata 15-20. Disiplina sa lokal na iglesia.

Laging mahirap na bahagi ang disiplina sa lokal na iglesia. Marami nang pagtatalo, alitan at pagkakahati-hati dahil dito.

Ang naging konklusyon ko ay ang pagkukulang na ito ay hindi dahil hindi natin alam ang mga prinsipyong kasangkot, kundi

dahil natatakot tayo sa magiging bunga nito.

Mga talata 15-17

Ang mga talatang ito ay may malinaw na tagubilin tungkol sa pananagutan ng isang mananampalatayang ginawan ng mali ng kapwa mananampalataya.

Hakbang bilang 1, puntahan siya at sabihin sa kanya ang kanyang pagkakamali, kayong dalawa lamang.

Hakbang 2, kung hindi ka niya pakikikingan, magsama ka ng dalawa pang mananampalataya sa pag-asang siya ay magsisisi at maibabalik.

Hakbang 3, kung hindi niya sila pakikikingan, dalhin ito sa iglesya. Kung ayaw niyang makinig sa iglesya, kailangan siyang alisin sa pakikisama.

Ang Talata 18 ay malapit na kaugnay ng pagkilos ng kapulungan na nabanggit na. Kapag ang isang kapulungan ay kumilos nang may panalangin sa ilalim ng patnubay ng Espiritu Santo, at sa pagsunod sa Salita, at itiniwalag ang isang mananampalatayang ayaw magsisi, ang pagkilos na ito ay kinikilala sa langit.

Sa kabilang banda, kapag ang dinisiplina ay nagsisi na at ipinagtapat ang kanyang kasalanan at ibinalik siya ng kapulungan sa pakikisama, pinagtitibay din ng Diyos ang pagkilos na iyon.

Isang halimbawa ng ganitong paraan ay makikita sa 1 Corinto 5. Hinimok ni Pablo ang kapulungan na alisin ang kapatid na nakikiapid sa kanyang kamag-anak. Pinagtibay ng Diyos ang pagkilos na ito.

Sa 2 Corinto 2:5-11, muling tinagubilinan ni Pablo ang kapulungan na tanggapin muli sa pakikisama ang nagsising mananampalatayang ito. Ang lalaking ito ay kinalagan na sa kanyang kasalanan sa langit, at dapat ding kalagan dito sa lupa.

Talata 19. Ang talatang ito ay dapat munang ipaliwanag sa loob ng balangkas ng konteksto. Ang panalanging binanggit dito ay may kaugnayan sa disiplina ng kapulungan.

May mga pagkakataong nalilito at hindi sigurado ang mga mananampalataya kung ano ang dapat gawin. Sinasabi ng ating talata na saanman magkasundo ang dalawang kapatid, at lumapit sa Diyos sa panalanging, na pinapatnubayan ng Espiritu Santo, kikilos ang Diyos para sa kanila at ipapakita Niya sa kanila ang Kanyang kalooban. Pansinin kung gaano katiyak ang pangako.

Talata 20. Pangunahing tinutukoy ng talatang ito ang isang pulong kung saan ang iglesya, maliit man o malaki, ay nagsisikap na pagkasunduin ang dalawang kapatid na nagkalayo dahil sa isang kasalanan.

Ang magtipon "sa Kanyang pangalan" ay nangangahulugang sa pamamagitan at sa ilalim ng Kanyang awtoridad. Nang may kababaang-loob, kinikilala ang awtoridad na ito, at sumusunod sa Salita. Ang mga nagtitipon sa ganitong paraan ay tinitiyak na kasama nila ang Panginoon.

Sa "ikalawang" paraan, maaari itong tumukoy sa pagkakabuo ng isang iglesya sa Bagong Tipan sa pinakapayak nitong anyo.

Maaari rin itong tumukoy sa "pulong-panalangingan" at sa "lahat ng pagtitipon" ng mga mananampalataya kung saan si Cristo ang sentro ng pagtitipon.

Walang grupong makapag-aangkin na sila lamang ang may karapatan sa pribilehiyong ito, sapagkat "Saanman nagkakatipon ang dalawa o tatlo sa Aking pangalan, naroon Ako sa gitna nila."

Ang Tanong Tungkol sa Pagpapatawad

Talata 21-22

Tinanong ni Pedro ang Panginoon kung ilang beses niya dapat patawarin ang isang kapatid na nagkasala laban sa kanya. Ayon sa lumang turo ng mga Judio, sapat na ang tatlong beses.

Sinikap ni Pedro na maging mapagbigay sa pagdodoble ng karaniwang hangganan ng pagpapatawad.

Sumagot si Jesus sa talata 22, "Hindi pitong ulit, kundi pitumpung ulit na pito." Malamang na ito ay simbolikong bilang. Pedro - Israel. Ang ipinahihiwatig ay dapat tayong magpatawad nang walang hangganan. Ang panalangin ng Panginoon.

Mula talata 23 hanggang sa katapusan ng kabanata, inilarawan ng Panginoon kung bakit kailangan ang pagpapatawad sa pagitan ng tao, sa liwanag ng biyaya ng Diyos sa pagpapatawad sa ating mga makasalanan. Bilang mga makasalanan, napakalaking utang na ang pinatawad sa atin ng Diyos. Kaya hindi makatwiran na ang sinumang mananampalataya ay tumangging magpatawad ng maliit na utang.

Inilarawan ng Panginoon ang Kanyang punto sa pagkukuwento tungkol sa isang hari na gustong linisin ang Kanyang mga libro ng mga di-nababayaran utang.

Ang unang may utang na iniharap sa paghuhukom ay may utang na 10,000 talento. Katumbas ito ng sampung milyong

dolyar. Bangkarote na ang lalaki. Talata 25. Kaya iniutos ng hari na ipagbili siya at ang kanyang pamilya bilang alipin hanggang mabayaran ang kanyang utang.

Talata 26 Nagsumamo at nakiusap ang hinatulang may utang na bigyan pa siya ng panahon, at nangakong babayaran ang lahat.

Talata 27 Nang makita ng hari ang tila paghihirap niya at ang kanyang nagsisising ugali, pinatawad niya ang buo niyang utang. Hindi ito katarungan, kundi pagpapakita ng biyaya sa pinakamataas at pinakamabuti nitong anyo. Mateo 21.

Mga talata 28-30 Nang mapalaya ang lalaking ito, pinuntahan niya ang isang may utang sa kanya na 20 dolyar, at sinisingil ito. Sinakal niya ito. Nakiusap ang lalaki na bigyan pa siya ng palugit. Hindi ito ibinigay, at itinaon siya sa bilangguan.

Talata 31 Nagalit nang husto ang ibang lingkod ng hari at isinumbong sa kanya ang di-makatwirang ugaling ito.

Mga talata 32-35 Galit na galit siya sa walang utang na loob at walang awang nagpapautang na ito. Napatawad siya sa ganoon kalaking utang, pero ayaw niyang patawarin ang ganoon kaliit na halaga.

Malinaw ang aplikasyon. Ang Diyos ang Haring ito.

Tayong Kanyang mga lingkod ay nakaipon ng napakalaking utang na hindi natin kayang bayaran. Tingnan ang Lucas 7. Pagkatapos, sa kahanga-hangang biyaya at habag, binayaran ng Panginoon ang utang at pinatawad ang lahat ng ating kasalanan. Isaias 53:6 "Ipinasan ni Jehova kay Jesus" atbp.

Dahil dito, sinasabi ng Diyos na kung ginawan ka ng mali, at ang gumawa sa iyo ng mali ay tunay at taos-pusong humihingi

ng tawad at nagmamakaawang patawarin siya sa kanyang 20-dolyar na kasalanan, patawarin mo siya. Kung ikaw na pinatawad ng Diyos sa iyong sampung-milyong-dolyar na kasalanan ay tumangging patawarin siya, ang ganoong ugali ay hindi makaliligtas sa parusa. Ang ganoong tao ay didisiplinahin sa buhay na ito, at mawawalan sa Hukuman ni Cristo.

Tingnan ang Efeso 4:32 "Maging mabait kayo sa isa't isa, mahabagin, nagpapatawaran sa isa't isa, gaya ng pagpapatawad sa inyo ng Diyos alang-alang kay Cristo."

Ilang Kaisipan Tungkol sa Mateo 19

Napakahalaga ng unang bahagi ng kabanatang ito, at talagang tumatama ito sa lipunan natin ngayon.

Sinisimulan na ng Panginoon ang huli Niyang paglalakbay papuntang Jerusalem. Sinusundan Siya ng napakaraming tao para mapagaling at maturuan.

Talata 3 Naroon din ang mga Fariseo, na gaya ng dati ay pilit na hinuhuli sa bitag ang Panginoon. Maselang usapin ang diborsyo noong panahong iyon. Hati mismo ang mga Judio. Napakaluwag ng isang paaralan ng pag-iisip. Napakahigpit naman ng isa.

May patibong ang tanong nila; anuman ang isagot ng Panginoon, may isang panig na masasaktan Niya.

Ang tanong: Naaayon ba sa kautusan na hiwalayan ng lalaki ang kanyang asawa sa anumang dahilan?

Talata 4 Sa sagot Niya, ibinalik sila ng Panginoon sa paglalang at ipinaalala sa kanila na isang asawa lamang ang nilalang ng Diyos para kay Adan. Ang prinsipyo rito: dapat iisa lamang ang buhay na asawa ng isang lalaki.

Talata 5 Ipinaaalala sa atin ng talatang ito na ang ugnayan ng mag-asawa ay higit sa lahat ng iba pang ugnayan, pati na sa ugnayan sa mga magulang. Sinasabi rin ng Diyos na sa pag-aasawa, ang dalawa ay nagiging isa.

Talata 6 “Ang pinagsama ng Diyos” atbp. Kalooban ng Diyos na ang pagsasamang ito na Siya mismo ang nagtakda ay huwag sirain ng anumang gawa o utos ng tao. Tingnan ang Efeso 5:22-33.

Talata 7 Akala ng mga Fariseo ay nasukol na nila si Jesus, kaya ipinaalala nila ang sinabi ni Moises. Basahin.

Talata 8 Sumagot si Jesus na pinahintulutan ni Moises ang diborsyo dahil sa pagtalikod ng Israel, pero hindi iyon ang kalooban ng Diyos.

Talata 9 Sa talatang ito, may ipinakilala ang Panginoon na bago at pangwakas

(1) Ipinahayag Niya nang may lubos na kapangyarihan na ang dating pagluluwag sa diborsyo ay mula ngayon ititigil na. Sa anumang dahilan.

(2) Na ang tanging batayan ng diborsyo ay pakikiapid o pangangalunya.

Kaya nga, ang sinumang humiwalay sa asawa sa anumang dahilan maliban sa pangangalunya, at nag-asawang muli, ay namumuhay sa kasalanan.

Ang mga dumaan sa diborsyo dahil sa pangangalunya, at kapwa pa buhay ang dalawa, ay sakop ng turo ng Roma 7:1-3 at 1 Corinto 7:39.

Binasbasan ni Jesus ang Maliliit na Bata (Mga talata 13-15)

Ang mga magulang ang nagdala ng mga bata kay Jesus. Pananagutan ng magulang. Dinala nila sila “upang ipatong Niya sa kanila ang Kanyang mga kamay at ipanalangin sila.” Kinalong Niya ang ilan sa kanila. Napakalaking pribilehiyo! Inakala ng mga alagad na panggagambala lang ito sa pamamahinga ni Jesus, kaya pinagsikapan nilang paalisin ang mga bata.

Pumagitna si Jesus at sinabi ang mga di-malilimutang salitang ito: “Hayaan ninyong lumapit sa Akin ang mga bata, at huwag

ninyo silang pigilan; sapagkat sa mga katulad nila ang kaharian ng langit.” A.S.V.

Malinaw ang mga aral sa pangyayaring ito.

(1) Ang mga batang gustong tumanggap kay Cristo bilang Tagapagligtas ay dapat na may panalanging

palakasin ang loob---hindi pigilan. Sa kabilang banda, hindi dapat pilitin ang mga bata na magpahayag ng pananampalataya. Ang mga panganib at kagalakan ng pag-eebanghelyo sa mga bata. Dapat silang ingatan sa mga paraan ng pag-eebanghelyo na mapamilit. Walang nakaaalam kung ilang taon ang pinakabatang tao sa Impiyerno.

(2) Sinasagot ng mga salitang ito ng Panginoon ang tanong: Ano ang nangyayari sa mga batang namamatay bago umabot sa edad ng pananagutan? Sinabi ni Jesus, “sa mga katulad nila ang kaharian ng langit.” Napakagandang kaisipan!

Hindi kailangang maging adulto ang mga bata para maligtas. Pero kailangang maging tulad ng bata ang mga adulto para maligtas.

Ang mayamang batang pinuno Mga talata 16-22. “Ang malaking pagtangga”

Kabaligtaran ng nauna ang pangyayaring ito. Doon, nakita natin na sa maliliit na bata ang kaharian ng langit. Dito naman, nakikita natin kung gaano kahirap para sa mayayamang adulto na makapasok.

Pansinin ang tila katapatan ng binatang ito. Talata 16. Patakbo siyang lumapit at lumuhod sa harap ni Jesus. Marcos 10.

Ang tanong niya, “Mabuting Guro, ano ang dapat kong gawin upang magmana ng buhay na walang hanggan?” ay nagpakita ng kanyang kamangmangan at kawalan ng katapatan.

(1) Tinawag niya si Jesus na Guro o Maestro, kaya inilagay niya Siya na kapantay ng ibang

mga guro noong panahon Niya. Ang pagkakamali sa Bundok ng Pagbabagong-anyo.

(2) Nagsalita siya tungkol sa pagkakamit ng buhay na walang hanggan sa pamamagitan ng kanyang mga gawa at kayamanan. “Ginagawa ko.”

Kapwa malubhang pagkakamali ang dalawang kaisipang ito.

Talata 17 Pansinin dito ang biyaya ng Panginoon. Bilang tugon sa pagbati ng binata na “Mabuting”---guro. Sinabi ng Panginoon na ang Diyos lamang ang mabuti; sa sagot na ito, binigyan Niya ng pagkakataon ang binata na kilalanin ang Kanyang pagka-Diyos. Walang tugon.

Sa ikalawang bahagi ng tanong niya, “Anong mabuting bagay ang gagawin ko upang magkaroon ako ng buhay na walang hanggan? Sinagot siya ng Panginoon bilang isang namumuhay sa ilalim ng kautusan. Sundin mo nang buong-buo ang mga utos at magkakaroon ka ng buhay. Talata 17.

Ang dapat sanang naging tugon ng binata ay ang pagpapahayag at pagsisisi sa kasalanan, at pakiusap kay Jesus na iligtas siya.

Halatang wala siyang tunay na pagkadama ng kasalanan, at para makaiwas sa bigat ng mga salita ng Tagapagligtas, nagtanong siya, “Alin?”---na mga utos.

Binanggit ni Jesus ang limang utos. Mga talata 18 at 19.

Pagkatapos ay tinapos Niya ang mga ito sa pagsasabing “Ibiging mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili.”

Ang binatang ito, na hindi pa rin tinatablan ng anumang pagkadama ng kasalanan o pagkakasala, ay nagsabi, “Ang lahat ng ito ay sinunod ko na mula pa sa aking pagkabata: Ano pa ang kulang sa akin?”

Ang Panginoon, na kasing-tumpak ng isang mahusay na siruhano, ay inilantad ang kanser: “Sinasabi mong iniibig mo ang iyong kapwa gaya ng iyong sarili, pero makasarili mong kinakapitan ang iyong kayamanan habang nagugutom ang mga tao sa paligid mo.”

Talata 21 Kung ibig mong maging sakdal, ibig sabihin, maabot ang pinakamataas na layunin na buhay na walang hanggan--- ipahayag mo ang iyong kasalanan, kilalanin mo ang Aking pagka-Diyos, tanggapin mo Ako bilang iyong personal na Tagapagligtas, ibigay mo sa mahihirap ang iyong kayamanan, mag-ipon ka ng kayamanan sa Langit, at halika, sumunod ka sa Akin. Pagbabagong-loob at pagkaalagad---para sa ating lahat ito sa ilang sukat.

Talata 22 Hindi nakapagsalita ang binata; nagulat siya sa halaga ng pagkaalagad; mahal niya ang kanyang kayamanan at ang kasiyahang dulot nito. Tinalikuran niya ang Panginoon at tahimik na umalis na lubhang nabigo. “Ang Malaking Pagtangga.” Malamang na inilagay niya ang sarili sa labas ng biyaya ng Diyos. Mamamatay siyang mayaman, pero magiging pulubi siya sa Impiyerno magpakailanman.

Talata 23 Banggitin. Ang lagapan na paniniwala ng mga Judio ay makapapasok sila sa Langit dahil sa kanilang kayamanan. Matigas sila sa paniniwalang iyon. Sinabi ng Panginoon,

“Napakahirap para sa isang mayaman ang makapasok sa kaharian ng langit.”

Talata 24 Sa katunayan, sinabi Niya na mas madali pang makadaan ang kamelyo sa butas ng karayom kaysa makapasok ang mayaman sa kaharian ng Diyos.

Ang karayom na binabanggit dito ay karayom ng siruhano o karayom na pantahi. Pansinin din ang mga katagang “Kaharian ng Diyos” at “Kaharian ng Langit.”

Talata 25 Namangha ang mga alagad sa sinabi ng Panginoon at nagtanong sa Kanya, “Kung gayon, sino ang maliligtas?”

Pinatutunayan ng ministryo at kasaysayan ng ating Panginoon na “hindi marami ang marurunong ayon sa laman, hindi marami ang makapangyarihan, hindi marami ang maharlika ang tinawag.” 1 Corinto 1:26. Pansinin na hindi nito sinasabing “Wala ni isa” atbp. Hindi kasalanan ang maging mayaman, kung itinuturing ito ng tao na pangangasiwang ipinagkatiwala sa kanya, upang gamitin sa ikaluluwalhati Niya na nagbigay nito.

Talata 26 Sa pananaw ng tao, imposibleng makapasok sa kaharian ang mayaman, pero sa tulong ng Diyos ay may ilang nakapapasok.

Sa pananaw ng tao, imposible para kaninuman, mayaman man o mahirap, ang maligtas. “Ang kaligtasan ay sa Panginoon.” Pero higit na mahirap para sa mayaman kaysa sa mahirap na isuko ang kanyang kalooban kay Cristo para sa kaligtasan.

Ang gantimpala ng mga apostol ngayon at sa darating na kaharian.

Narinig ni Pedro na sinabi ng Panginoon sa mayamang batang pinuno na iwan ang kayamanan sa lupa at mag-ipon ng kayamanan sa Langit. Talata 21 at sumunod sa Kanya.

Sinabi niya sa Panginoon, “Iniwan namin ang lahat at sumunod sa Iyo. Ano nga ang tatanggapin namin?” “Ano kung gayon ang aming gantimpala?”

Talata 28 Sinabi ni Jesus sa “kanila.” Kayong mga sumunod sa Akin sa buhay na ito, sa “pagbabagong-lahat” o Milenyo, kapag nakaupo na Ako sa Aking trono ng kaluwalhatian, kayo ay uupo sa labindalawang trono at hahatol sa labindalawang lipi ng Israel.

Talata 29 At sa lahat ng iba pang mananampalataya na nag-iwan ng mga bahay, mga kapatid na lalaki, mga kapatid na babae, ama, ina, mga anak, o mga lupa alang-alang sa Akin ay tatanggap ng tig-iisandaang ulit, at magmamana ng buhay na walang hanggan.

Talata 30 Tinapos ng Panginoon ang Kanyang pananalita sa isang taimtim na babala. Ang mga tila nauuna sa paningin ng tao ay maaaring mahuli sa paningin ng Diyos. Ang mga hinahamak ng tao ay maaaring ituring ng Diyos na karapat-dapat na iangat sa unang puwesto.

Ilang Kaisipan Tungkol sa Mateo 20

Ang talinghaga ng puno ng sambahayan at ng mga manggagawa. Mga talata 1-16.

Ilarawan nang maikli ang talagang nangyari.

Ang talinghagang ito ay pagpapalawak talaga ng sagot ng Panginoon sa tanong ni Pedro sa Kabanata 19:27, “Ano nga ang tatanggapin namin?”

Sa konteksto ng Kabanata 19, sinabi ng Panginoon kay Pedro na ang mga alagad ay uupo sa labindalawang trono at hahatol sa labindalawang lipi ng Israel. Talata 28.

Sa Talata 29, ang “lahat” ng nagsakripisyo ng mga bahay, mga lupa, mga kaibigan, at pamilya alang-alang kay Cristo ay gagantimpalaan nang tig-iisandaang ulit.

Pagkatapos, sa Talata 30, nagdagdag ang Panginoon ng paalala: “Ang mga una ay mahuhuli, at ang mga huli ay mauuna.”

Ang talinghagang ito sa Kabanata 20 ang paliwanag sa malalim na pahayag na ito.

May ilang aral dito para sa ating pagkapaalala.

(1) Ang lugar ng karangalan ay napupunta sa pinakamababa-- “ang mga huli ay mauuna.” Talata 30 at Talata 16.

(2) Ang Diyos ay may ganap na kapangyarihan. Talata 15 “Hindi ba Ako maaaring gumawa ng ibig Ko sa sarili Kong pag-aari?”

Ang paghatol ng Diyos at ang kasunod Niyang gantimpala ay hindi ayon sa haba ng paglilingkod, ni ayon man sa dami ng nagawang trabaho. Maraming gawain ang maaaring udyok ng

kapalaluan at makasariling ambisyon. Una, marahil, sa pagtingin ng tao, pero huli sa pagtingin ng Diyos.

Sa kabilang banda, maaaring tago ang paglilingkod ng isang tao, hindi nakikita ng mga mata ng tao, pero ginagawa nang may pag-ibig at pasasalamat sa Diyos at kay Cristo sa kapangyarihan ng Espiritu Santo. Ang ganitong paglilingkod ay maaaring huli sa pagtingin ng tao, pero una sa pagtingin ng Diyos.

Sa araw ng paghahayag, bawat tao ay gagantimpalaan sa kanyang gawa ayon sa uri nito, at hindi sa haba ng panahong ginugol.

Hindi nabuhay nang matagal si Jesus pero nabuhay Siya nang malalim. Sa Kanyang 3 ½ taon ng pampublikong paglilingkod, mas marami Siyang nagawa kaysa sa sinumang taong naglingkod nang buong buhay. Tingnan ang Mga Gawa 2:36. Ibinangon, ginawang Panginoon at Cristo. Huli, ayon sa tao, pero una sa pagbilang ng Diyos.

Sina Juan Bautista at Murry McCheyne ay iba pang halimbawa.

Mga talata 17-19 Sa ikatlong pagkakataon, inihula ni Jesus ang Kanyang kamatayan at muling pagkabuhay. Walang humpay na inihahatid ng ministryo ni Jesus ang Kanyang sarili patungo sa Krus. Juan 12:27-28 Ngayoy nababagabag ang Aking kaluluwa; at ano ang Aking sasabihin? Habang naglalakbay sila patungong Jerusalem, inihiwalay ng Panginoon ang Kanyang mga alagad sa karamihan at sinabi sa kanila, sa ikatlong pagkakataon, na sa dulo ng daan ay may krus---hindi isang nakikita at maluwalhating kaharian.

Naipahayag na sa Genesis 3:15 na “susugatan ni Satanas ang Kanyang sakong.” Nakalukob na sa Panginoon ang anino ng

krus mula pa nang Siya'y ipanganak. Isaia 50:7 Batong pingkian. Lucas 9:51 Matatag. Pansinin kung gaano katumpak ang hula ni Cristo. Ipagkakanulo Siya sa mga punong saserdote at mga eskriba. Ipinagkanulo Siya ni Judas. Hahatulan Siya ng kamatayan ng mga pinuno ng mga Judio.

Dahil wala silang kapangyarihang magpataw ng parusang kamatayan, ibibigay nila Siya sa mga Hentil = mga Romano. Siya'y kukutyain, hahampasin, at ipapako sa krus ng mga ito.

Pero hindi kayang hawakan ng kamatayan ang biktima nito-ibabangon Siya sa ikatlong araw. Sa kabila ng tatlong pagbanggit sa Kanyang kamatayan, Mateo 16:21-23, 17:22-23, at sa bahaging ito, hindi pinaniwalaan ng mga alagad nang literal ang sinasabi ni Jesus.

Ang kahilingan ng ina nina Santiago at Juan. T. 20-28.

Ang sumusunod na pangyayari ay malungkot na larawan ng kababaan ng likas ng tao. “Isang taong lipos ng kalungkutan” atbp. Kawili-wiling pansinin na sa bawat pagkakataong binanggit ng Panginoon ang Kanyang paghihirap, may agad na reaksiyon ang mga alagad.

(1) Sa Kabanata 16, matapos ang unang hula ng Panginoon tungkol sa Kanyang paghihirap, isinama Siya ni Pedro at sinaway, na sinasabi, “Malayo nawa ito sa Iyo, Panginoon; hindi ito mangyayari sa Iyo.”

(2) Ang ikalawang hula ay agad sinundan ng tanong, “Sino ang pinakadakila sa kaharian ng langit” Mateo 18:1.

(3) Ang ikatlong hula ay naglapit kina Santiago, Juan at sa kanilang ina kay Jesus, na may kahilingang sila ang tumanggap ng pinakamatataas na puwesto sa kaharian.

Sa bawat pagkakataon, mas iniisip nila ang sarili nilang kaluwalhatian kaysa sa mga paghihirap ni Cristo. Napakamanhid nila sa katotohanang inihayag!

Talata 22 Sinagot ni Jesus sa talatang ito ang kahilingan sa talata 21: “Hindi ninyo nalalaman ang inyong hinihingi.” Ang saro at ang bautismo ay inilarawan sa Mga talata 18-19. Ang saro ng pagkapoot at paghamak na humantong sa lubos na pagtangga. Ang bautismo ay ang bautismo ng kamatayan sa kamay ng masasamang tao. Pagkatapos ay tinanong sila ni Jesus, “Kaya ba ninyong inumin ang sarong ito at tiisin ang bautismong ito?” Sumagot sila, “Kaya namin.”

Talata 23 Sinabi ni Jesus sa kanila, “Inumin nga ninyo ang Aking saro at babautismuhan kayo ng Aking bautismo.” Namatay si Santiago bilang martir. Si Juan ay namuhay na parang martir at namatay bilang martir.

May idinagdag ang Panginoon na napakahalaga: sinabi Niya na ang Ama ang nagtatakda ng mga puwesto sa kaharian.

Talata 24 Galit na galit ang sampung iba pang alagad nang marinig nila ang kahilingan nina Santiago at Juan. Marahil ang dahilan ng galit nila ay dahil gusto rin nilang sila ang maging pinakadakila.

Talata 25 Pinagtapat ng Panginoon ang sistema ng sanlibutan at ang espirituwal. Sinabi ng Panginoon, “Sa mundo ng mga Hentil, ang kadakilaan ay nakakabit sa kapangyarihan, katanyagan, awtoridad at pamumuno. Pero sa espirituwal na kaharian, ang kadakilaan ay nakakabit sa kababaang-loob-paglilingkod-at pagiging lingkod. Talata 26.

Talata 27 Kaya ang “ibig maging pangulo sa inyo ay maging lingkod ninyo.”

Talata 28 Ang Panginoon mismo ang ganap na halimbawa ng katotohanang ito. Pansinin ang mga salitang “Maglingkod” at “ibigay.” Mga halimbawa—Si Moises “Ang pinakamaamong tao sa buong lupa.” Si Epafrodito Tingnan ang Filipos 2:25-29. Ihambing kay Diotrefes. 3 Juan 9 “Na nagnanais na maging pangulo sa kanila.”

Ang pagpapagaling sa dalawang bulag. Mga talata 30-34.

Habang paalis si Jesus at ang Kanyang mga tagasunod sa Jerico, napaligiran sila ng napakaraming tao. Narinig ng dalawang bulag na namamalimos sa tabi ng daan na dumarating Siya. Sumigaw sila, “Maawa Ka sa amin, O Panginoon, Ikaw na Anak ni David.”

May espirituwal na pang-unawa ang mga lalaking ito at kinilala nila si Jesus bilang Mesiyas ng Israel. Ginantimpalaan ang kanilang pananampalataya, dahil ibinigay sa kanila ng Panginoon ang kanilang paningin.

“At sumunod sila sa Kanya.”

Iba ang salaysay nina Marcos at Lucas sa salaysay ni Mateo. Isang bulag lamang ang binanggit ni Marcos, na ang pangalan ay Bartimaeus. Dalawa ang binanggit ni Mateo---si Bartimaeus ang tagapagsalita ng dalawa.

Sa Mateo at Marcos, sinasabing nangyari ito habang paalis si Jesus sa Jerico. Sa Lucas, sinasabing nangyari ito habang papalapit Siya sa lungsod. Ang pinakasimpleng paliwanag ay may dalawang Jerico. Ang Jerico ng Lumang Tipan---at ang bagong Jerico, na itinayo ni Herodes na Dakila. Naganap ang himala ng pagpapagaling habang paalis si Jesus sa isang lungsod at papasok sa isa pa.

Mga Pag-aaral sa Mateo 21

Ang matagumpay na pagpasok sa Jerusalem.

Papalapit na ang mga huling oras ng buhay ni Jesus sa lupa. Wala nang isang linggo bago ang krus, at alam ito ni Jesus. Mateo 20:17-19. Kabaligtarang-kabaligtaran ng kahihyan ng krus ang matagumpay na pagpasok sa Jerusalem, na inilarawan ng apat na Ebanghelyo. Tiyak na naantig ang puso ng Panginoon.

Pumasok si Jesus sa Jerusalem sa paraang nagpakitang Siya ang Mesiyas, ang Anak ni David.

May mga pagkakaiba sa ilang bahagi ang apat na salaysay ng matagumpay na pagpasok na ito. Si Juan, na sumulat ng kanyang Ebanghelyo animnapung taon matapos ang pangyayari, ay nagbigay ng ilang kawili-wiling detalye, kasama na ang katotohanang noong gabi bago ang matagumpay na pagpasok, nagkaroon si Jesus ng malapit na hapunan sa tahanan nina Lazaro, Marta at Maria. Juan 12:1-11.

Kawili-wili ang paghahanda sa Kanyang matagumpay na pagpasok sa Jerusalem. Isinugo Niya ang dalawa sa Kanyang mga alagad sa nayon para dalhin sa Kanya ang isang asno at ang anak nito. Malamang na kilala ng may-ari si Jesus. “Kalagan ninyo sila - dalhin ninyo sila sa Akin.”

Si Mateo lamang ang nagtala na dalawa ang hayop at sa bisiro umupo si Jesus. Mga talata 4-5 Nangyari ito upang matupad ang Zacarias 9:9. Pansinin dito ang dalawang kawili-wiling bagay.

(1) Na sumakay si Jesus sa isang bisirong hindi pa napapaamo.

(2) Inihula ni Zacarias na ang Mesiyas na Hari ng Israel ay papasok sa Jerusalem nang maamo at mababang-loob, nakasakay sa bisiro, anak ng asno.

Wala pang haring dumating sa Israel sa ganitong paraan; lahat sila ay dumating sakay ng pinakamagagandang kabayo.

Mga talata 8-9 Habang papasok si Jesus sa lungsod: Nag-uumpaw sa tuwa ang karamihan. Hinubad nila ang kanilang mga damit at inilatag sa daang pang-hari. Pumutol sila ng mga sanga ng palma at ikinalat sa daan. Ganito sinasalubong ang mga hari.

Dalawang pulutong ng tao ang naroon. Talata 9. Ang isa ay kasama ni Jesus; malamang na nakita nila ang himala ni Cristo sa pagbuhay kay Lazaro. Sinalubong din sila ng isa pang pulutong na galing sa lungsod.

Pinagsama ng dalawang grupong ito ang kanilang mga tinig, na tumupad sa Zacarias 9:9, at sumigaw ng “Hosanna sa Anak ni David” atbp. Talata 9. Ang pinakamahalagang bahagi ng kanilang pagbubunyi ay kinilala nila Siya bilang “Anak ni David.”

Talata 10 Nagulo ang lungsod – nabagabag – nagulat – nalito – natigilan at nagtanong sila, “Sino ito?” Ipinahayag ng karamihang kasama Niya na Siya si “Jesus, ang propeta na taga-Nazaret ng Galilea.” Ipinakikita ng anyo ng pandiwang “sinabi” na paulit-ulit nilang sinasabi ang pahayag na ito. Talata 11.

Ang ikalawang paglilinis ni Jesus sa Templo. Juan 2:13-16.

Ang unang paglilinis ay naganap sa simula ng Kanyang pampublikong ministeryo. Ang paglilinis na ito ay naganap nang patapos na ang Kanyang ministeryo.

Hindi nagdulot ng pangmatagalang lunas ang unang paglilinis.

Dito, makikita nating tuloy pa rin ang negosyo sa labas na bulwagan ng Templo. Binibili at ibinebenta ang mga hayop at ibon para sa handog. Pinapalitan ng mga mamamalit ng salapi ang mga dayuhang pera upang maging kalahating siklo, na kailangang ibayad ng mga lalaking Judio para sa pagpapanatili ng Templo at ng mga gawain nito. Laganap sa bawat sulok ang pagsasamantala sa tubo.

Talata 12. May malaking kumikitang monopolyo ang masasamang taong ito. Walang pagpapahalaga sa Presensya ng Diyos, ni sa kalinisan ng Bahay ng Diyos.

Sa pagkakataong ito, Lucas 4 - Juan 18, gaya ng sa unang paglilinis - walang lumaban nang itaob Niya ang mga mesa ng mga mandarambong at ang mga upuan ng mga nagbebenta ng kalapati.

Talata 13 Pagkatapos ay hinarap ni Jesus ang mga hiniya Niya at ipinaalala sa kanila ang mga salita ni Isaias: “Ang Aking bahay ay tatawaging bahay-dalanginan, ngunit ginawa ninyong pugad ng mga magnanakaw.”

Pag-isipan sa puntong ito kung gaano natin kailangan ang dakilang Tagapaglinis mismo na dumaan sa mga pagtitipon ng bayan ng Diyos, naglilinis at nagpapadalisay mula sa kasalanan - pinakikinang ang ginto - at sinusunog ang dumi.

Talata 14 Ang sumunod na tagpo ay naganap sa bulwagan ng Templo - habang tinitipon ng mga napahiyang mangangalakal ang kanilang mga paninda.

Lumapit sa Kanya ang mga bulag at mga pilay at pinagaling Niya silang lahat.

T. 15 Nakita ng mapanlabang mga mata ng mga punong saserdote at mga eskriba ang kamangha-manghang paggawa ng Diyos. Narinig nila ang kusang papuri mula sa mga pusong kakaibang naantig. Bata at matanda ay tumugon at sumigaw, “Hosanna sa Anak ni David.”

Talata 16 Galit na galit sila. “Naririnig Mo ba ang sinasabi nila?” tanong nila. Sumagot si Jesus sa pamamagitan ng pagsipi sa kanila. Awit 8:2.

Bulag ang mga mata ng mga relihiyosong pinuno, bingi ang kanilang mga tainga, gasgas na mga salita ang lumalabas sa kanilang bibig, pero ang kanilang mga puso ay parang bato at malayo sa Diyos.

Ang mga walang pagsasanay at walang pinag-aralan ay sensitibo sa banal na pahayag, samantalang ang mga gumugol ng buong buhay sa pag-aaral ng Kasulatan ay bulag at laban dito.

Talata 17 Iniwan Niya sila at lumabas ng lungsod patungong Betania. Madalas na tigilan ito ng Panginoon. May espesyal at magiliw Siyang mga alaala roon. Doon Niya ginawa ang Kanyang pinakadakilang himala nang buhayin Niya si Lazaro mula sa mga patay.

Sa Diyos ang lahat ng kaluwalhatian.